

ÉVÉRTÉKELÉS ÉS TERVEK:

INTERJÚ MIRKÓCZKI ÁDÁM POLGÁRMESTERREL

HEVES MEGYEI PRÍMA-DÍJ:

BATÁRI ANTAL IRODALOMOKTATÓ
ÉS GLEDURA BENJÁMIN
SAKKNAGYMESTER IS
A KITÜNTETETTEK KÖZÖTT

ÚJÉVI SZOKÁSOK ÉS FOGADALMAK

ÖTVENÖT ÉVE AZ EGRI DOBÓ

LAKTANYÁRA FIGYELT AZ EGÉSZ ORSZÁG

A TEÁZÁS KULTÚRÁJA

EM

EGRI MAGAZIN

A MÉDIA EGER KFT. INGYENES KIVÁNYA
15. ÉVF. 01. SZÁM / 2022. JANUÁR
WWW.EGRI-MAGAZIN.HU

KÜLÖNLEGES TUDÁS BIRTOKOSA

A KIVÁLÓ BOROK TITKÁRÓL KÉRDEZTÜK
FENDRIK ZSÓKA METSZŐMESTERT

EGER
MÉDIA

az ajándékozás szabadsága

AGRIA PARK VÁSÁRLÁSI UTALVÁNY

MEGVÁSÁROLHATÓ AZ INFORMÁCIÓS PULTNÁL!



BŐVEBB INFORMÁCIÓ ÉS AZ ELFOGADÓHELYEK LISTÁJA:
WWW.AGRIAPARK.HU

Az új Multivan Üdvözlünk egy új világban



Az új Multivan nem csak a legmodernebb innováció bizonyítéka, de az újra gondolt részletek tökéletes összjátéka is. Az újrastrukturált beltér teljesen egyedi, maximálisan személyre szabható ülésrendet tesz lehetővé, a multifunkciós asztal pedig teret ad a kreativitásnak. A hatalmas üveg panoráma tető új perspektívát kínál az utazáshoz, az alternatív hajtásváltozatok, mint amilyen a plug-in hibrid meghajtás nem csak Önre, de a környezetre is gondol. Innovatív funkciók és prémium vezetési élmény, időtálló dizájnba csomagolva.

Az új Multivan plug-in hibrid modellek motorizáltságtól függő, kombinált átlagfogyasztása: 1,6-2,1 l/100 km, CO₂-kibocsátása: 37-48 g/km, kombinált elektromos fogyasztása: 14,5-14,6 kWh/100km. Tiszta elektromos hatótávolsága: 50 km, energiahatékonysági besorolása: A+++.

A megadott értékek a típusjóváahagyás során rögzített, gyári felszereltséggel kerültek megállapításra, és a hirdetés feladásának időpontjában érvényesek. A nevezett értékek nem egyes járművekre vonatkoznak, nem részei a tájékoztatónak, hanem a különböző járműtípusok összehasonlítására szolgálnak, a 715/2007/EK rendelet jelenleg érvényes előírásainak megfelelően. Ezen értékeket egyes többletfelszereltségek, tartozékok, valamint a vezetői szokások és egyéb, nem technikai jellegű tényezők (pl. környezeti feltételek) is befolyásolják. A képen megjelenő gépkocsin felírt extra felszereltségek is láthatók.

A MEGELÉGEDETT ÉLET TITKA

„Nem az a boldog ember, akinek mindene megvan, hanem az, aki elégedett azzal, ami van” - tartja a mondás. Aktuális, fontos téma ez, hiszen minden elégedetlen, nyugtalan körülöttünk: Életünk folyamatosan vibrál: a családban, a munkahelyen, a világban. Jól tudják ezt a kereskedelmi szakemberek is, hiszen ha felébresztik a kívánságot, a vágyat egy termék iránt, az illető terméknek előbb-utóbb lesz keletje. A még több és jobb vágya örök kísértés mindenki

számára. S amint betölti az ember a kívánságát, megint csak lát valami mást, amit el kell érnie, amely nélkül úgy tűnik, boldogtalan az élete. Ily módon a kívánságok mókuskereke beőröl, boldogtalan és kiégett embereket szül. Ebben az évben kívánom, hogy elégedjünk meg a nekünk jutott javakkal, és a bölcs mértékletesség és önuralom irányítson. Boldog, elégedett új évet kívánok minden Olvasónknak!

Hartmanné dr. Somogyi Kinga

főszerkesztő

SZÉKELY ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

Adjon Isten minden szépet,
Irgyéknek békességet,
Adjon Isten minden jót,
Hazug szájba igaz szót.

Hontalannak menedéket,
Éhezőknek eleséget,
Tollat író kezébe,
Pulyát asszony ölébe.

Legényeknek feleséget,
Szegényeknek nyereséget,
Áfonyát a havasra,
Pisztrángot a patakba.

Istenhite a pogánynak,
Hú szeretőt a leánynak,
Szép időben jó vetést,
Szomorúknak feledést.

Sarkvidékre hideg telet,
Az árváknak jó kenyeret,
Fegyvereknek nyugalmat,
Széld szónak hatalmat.

Betegeknek egészséget,
Fuldoklóknak reménységet,
Vitorlának jó szelet,
Napfényből is öleget.

Jó lövést az ordasokra,
Nyíló ajtót vaskapukra,
Vándoroknak fogadót -
Isten adjon minden jót!



**BEMUTATJUK FENDRIK ZSÓKA
METSZŐMESTERT,
AZ EGRI EGYETEM OKTATÓJÁT**

2-3.

HÍREK

4-5.

**ÉVÉRTÉKELÉS**

MIRKÓCZKI ÁDÁM POLGÁRMESTERREL

6-7.



**BESZÉLGETÉS
AZ EGRI
KERTVÁROSI
ÓVODA ÚJ
VEZETŐJÉVEL**
BOCSINÉ PERCZE
ANDREÁVAL

8.



**EGY AUTIZMUSAL
ÉLŐ FIATAL
ROCKZENÉSZ
TÖRTÉNETE**

9.



**ELSŐK KÖZÖTT
EGER**
INGYENES A HELYI
TÖMEGKÖZLEKEDÉS

10.



**MEGOLDÓDIK
VÁROSUNKBAN
A NYILVÁNOS
ILLEMHELYEK ÜGYE?**

11.



**ÚJÉVI SZOKÁSOK,
HIEDELMEK**

12.



13.

ÉLETMÓD-VÁLTOZTATÓK
MIRE JÓK A FOGADALMAK?



**SPORT
A JÁRVÁNY ALATT**

14.



**NOSZVAJON
TALÁLT OTTHONRA
SIMORJAY EMESE**

15.



KOVÁCSNÉ VÉKÁSI ADRIEN
RADIOLÓGIAI OSZTÁLYVEZETŐ
ASSZISZTENS

18.



**55 ÉVE EGERBEN
FORGATTÁK A PRINC,
A KATONA CÍMŰ FILMET**

20-21.



**TANULMÁNYOKRÓL,
CÉLOKRÓL, VILÁG-
RANGLISTÁRÓL**
A PRIMA-DÍJAS
GLEDURA
BENJÁMINNAL

22.



**„NEM SIKERÜLT
BELEFÁSULNOM
A TANÍTÁSBA”**
A PRIMA-DÍJAS
BATÁRI ANTAL
PEDAGÓGUS

23-24.



**FRISSÍTŐ A BELVÁROS
STRESSZMENTES
„OÁZISÁBAN”**

27-28.

„A SZŐLŐBEN EGYÜTT ÉLHETEK A TERMÉSZETTEL”

BESZÉLGETÉS FENDRIK ZSÓKA
METSZŐMESTERREL,
AZ EGERI EGYETEM OKTATÓJÁVAL



Már magában az felkeltette az érdeklődésemet, amikor az egyik barátom, hajdani munkatársam arról mesélt, hogy van Egerben valaki, aki egy olyan szőlőmetszési technikát ismer, amelyet csupán nagyon kevesen, és ami komoly hasznot hajthat az azt alkalmazóknak, hát még, amikor kiderült, hogy az, aki e különleges tudást birtokolja, nem más, mint egy fiatal hölgy, aki nem mellesleg az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem oktatója. Így azután, amikor sor került a Fendrik Zsókéval való beszélgetésre, nemcsak az olasz Simonit & Sirch cég által több évtizede kifejlesztett, a nagyvilág számos országában sikerrel *„hadrendbe állított”* metszési módszer lényegéről, illetve lehetséges előnyeiről kérdeztem őt, de többek között arról a tevékenységről is, amelyet városunk felsőoktatási intézményének szőlészeti és borászati intézetében végez.

Szerintem induljunk a kályhától, nevezetesen, hogy miért kezdte el érdekelni a szőlő és a bor világa, elvégre Sárvár nem feltétlenül ezekről híres...

Magát az élelmiszermérnöki szakot főként azért választottam, mert ott sok a természettudományos tanítvány, én pedig középiskolában rendkívül szerettem a matematikát. A szőlő és a bor később került a képbe, méghozzá annak köszönhetően, hogy – mint leendő élelmiszermérnök – két ízben is voltam nyári gyakorlaton egy laboratóriumban, ami arra is jó volt, hogy rájőjjenek: a helyhez kötött munka nem feltétlenül az én világom, mivel nem passzol az örökmozgó alkatomhoz. Amikor elkezdtem nézegetni, milyen szakirányok jöhetnek szóba, megláttam a borászatot, s rögtön az jutott eszembe, hogy mindig is szerettem a szabadban tenni-venni. Később levelet írtam egy egeri borászatnak, hogy tölthetném-e náluk a nyári gyakorlatot, mert meg akarom ismerni ezt a tevékenységet, ám a lakóhelyem környékén erre nincs mód. A lényeg, hogy az alatt az egy hónap alatt, amit ott dolgoztam – főként a szőlőben –, közel kerültem ehhez a világhoz, ami csak megerősített abban, hogy jól döntöttem. Más kérdés, hogy akkortájt nem lehetett szőlészeti-borászati szakirányt választani, így számomra maradt a bor. Az is igaz viszont, hogy a nyári gyakorlatok idején

mindig a szőlőbe kértem magam.

Az oktatói munkája mellett képviselője az olasz Simonit & Sirch vállalkozásnak, ami nem kizárólag a szőlőmetszés, illetve az ezzel kapcsolatos oktatás-képzés területén számít szaktekintélynek, de amely a világ jó néhány elismert borászatának tanácsadója is. Hogy került kapcsolatba velük?

Egyetemistaként az Erasmus-program keretében jártam Olaszországban, mert rendelkeztem némi olasz tudással, barátaim is voltak ott, sőt, többször szüreteltem is Itáliában, többek között Szicíliában. A Simonit & Sirch céghez pedig azért adtam be a jelentkezésemet, mert sokat hallottam róluk, illetve, mert tudtam, hogy – a folyamatosan bővülő partnerkapcsolataik miatt – szükségük van új emberekre. Miután elküldtem nekik a papírjaimat, kétszer el is utaztam hozzájuk, s találkoztam Marco Simonittal, aki azt mondta, hogy a kéthetes felvételin részt vehetek. Ez utóbbi igen csak alapos, ugyanis nemcsak azt nézik meg, hogy valaki miként nyúl egy-egy tőkéhez, de például azt is, hogy miként

tanít, képes-e megfelelően átadni az általa megszerzett tudást. Nekem sikerült átugrani a léceket.

Tudom, hogy szerte a nagyvilágban vannak képviselőik, amelyek egyike Ön. Hányan tanítják azt a metszési eljárást, amit Marco Simonit dolgozott ki? Nem vagyunk sokan, talán úgy húszan lehetünk. Ezért is van az, hogy rengeteget kell utaznunk. Én például dolgoztam már – Olaszország mellett – Ausztriában, Németországban és Dél-Afrikában is.

Összefoglalná egy magamfajta hozzá nem értő számára, hogy mi is ennek a metszési módszernek a lényege, illetve az alkalmazása milyen előnyökkel járhat?

A legfontosabb, hogy bármilyen műveletet is végzünk – legyen szó metszésről, hajtásválogatásról vagy másról – mindig az adott szőlő tulajdonságait vesszük figyelembe, továbbá minden egyes tőkét egyedileg kezelünk. Természetesen vannak alapelveink, de ezeket mindenkor a tőkék sajátosságaira ügyelve érvényesítjük. Ha pedig magát az eljárást kellene egy tőmondatban összefoglalnom, úgy azt mondanám, a legfontosabb a szőlő zavaratlan nedvkeringésének biztosítása, és a minél kisebb metszési sebek ejtése és az ellenőrzött növekedés. S hogy milyen haszonnal is kecsegtet mindez? Nos, egyrészt megnöveli a tőkék élettartamát, másfelől a termés minősége a korábbiánál kiegyensúlyozottabb lesz. Mindez nyilvánvaló gazdasági előnyökkel jár, hiszen az a tény, hogy a tőkék tovább életképesek, nem csekély megtakarítást tesz lehetővé, míg az állandó minőségű szőlő a borkészítés szempontjából sem elhanyagolható.

Ha jól tudom, a Marco Simonit által kifejlesztett technika nem tekinthető új felfedezésnek... És az is érdekelne,



hogy mindez mennyivel időigényesebb a többi megoldásnál? Ön például mennyi idő alatt tanulta meg?

Valóban, hiszen régen, még a gépesítés időszakát megelőzően, az emberek így metszettek. És bár nem új dologról van szó, tökéletesen használható az összes szőlőfajta és művelési mód esetében. Ami az idővel kapcsolatos kérdést illeti, tapasztalataim szerint inkább az elsajátítására kell több időt fordítani. Azt látjuk, hogy azoknál a pincészeteknél, amelyekkel már jó ideje együttműködünk, s ahol jól megtanulták a tudnivalókat, évről évre egyre gyorsabban haladnak. De annyi tény, hogy a kezdeti lépések nem mennek hipp-hopp. Az én esetem némileg más volt, ugyanis egy-egy évben két telet és tavaszt is végigcsináltam, merthogy amikor idehaza nyár vagy ősz volt, akkor mentem a déli féltekére dolgozni, arról nem is beszélve, hogy mi intenzív képzést kaptunk. És persze, az is sokat számít, ha az ember annyi szőlőfajta, művelési módot és pincészetet lát, amennyit én, mert így egyre könnyebben boldogul az új feladatokkal, a váratlan nehézségekkel.

Utalt arra, hogy számos országban megfordult már: ennek kapcsán arra lennék kíváncsi, hogy szerte a nagyvilágban hol alkalmazzák a Simonit-féle technikát?

Azt mondhatom, szinte mindenütt jelen vagyunk és dolgozunk: Észak- és Dél-Amerikában épp úgy, mint Ausztráliában, Új-Zélandon, Afrikában és természetesen – Európában. Ázsia kivételnek számít, noha érdeklődés már onnan is van. A terjeszkedésünknek elsősorban az szab határt, hogy hány olyan szakemberünk van, akik az egyes helyeken megtaníthatják a szükséges ismereteket. Én korábban már dolgoztam Olaszországban, Németországban és Dél-Afrikában is, ez idő tájt viszont Ausztriára, illetve Magyarországra ösztöndíjasok.

Az jutott eszembe, vajon miként is fogadják Önt azoknál a pincészeteknél, amelyeknél először jár, s ahol – feltevezem – metszőmesterként egy élelemzett korú úrra számítanak, aki helyett érkezik egy fiatal hölgy...



Ez manapság is gyakran előfordul. Ám hogy később miként fogadnak el bennünket, az elsősorban a mi hozzáállásunkon múlik. Figyelembe kell vennünk, hogy az esetek nem kis részében olyanokkal kell együtt dolgozunk, olyanokat kell oktatnunk, akik nem ritkán a sokszorosát töltötték a szőlőben annak az időnek, mint mi. De, ha az ember megadja a tiszteletet, simán megy minden, sőt, azt tapasztalom, hogy kifejezetten élvezik a velünk való munkát. Amit egyébként el is mondanak nekünk.

Immár itthon sem csak a módszer elméleti részét ismerik, köszönhetően azoknak a bemutatóknak, amelyekre éppen Egerben került sor. A gyakorlatban valahol már megpróbálkoztak vele?

Igen, tavaly először, méghozzá a Balaton déli partjától pár kilométerre fekvő Kéthelyen, közelebről a külföldi befektetők kezében lévő Kristinus Borbirtokon.

És miként lett az Eszterházy oktatója, illetve mit tanít a hallgatóknak?

Ez részben betudható annak, hogy itt dolgozik egy hajdani egyetemi társam és barátnőm, Kaló Júlia is, akárcsak a férje, akik mindketten szerették volna, ha idejövök. Ami különben egyáltalán nem esett nehezemre, ugyanis – ahogy azt az elején már említettem – egy egeri pincészetben voltam gyakorlaton, s tetszett mindaz, amit ott, illetve a városban láttam. A diákoknak a természettechnológia gyakorlati részben se-

gíték, ami egyebek mellett azt jelenti, hogy közösen kimegyünk a szőlőbe, ahol megnézzük a metszést, a hajtásválogatást, és még sorolhatnám.

Annyi szó esett már a szőlőről és a „hegy levéről”, hogy meg kell kérdeznem: van-e kedvenc bora?

Név szerint egyet sem szívesen említenék, de amikor bort kóstolok, számomra az a leglényegesebb, hogy legyen benne valami egyedi, olyasmí, amit másnál nem találok meg benne, tehát mondjuk olyan jelleg, ami az adott termőterületre jellemző. És persze, nem olyan jegyekről beszélek, amelyek kémiai úton kerülnek az italba. Magam ugyanis nagy híve vagyok a természetességnek, így azt várom egy bortól, hogy az valóban kifejezze azt a tájegységet, amiről származik. Ezért van, hogy amikor először kóstolok egy bort, azt legszívesebben a készítőjével teszem, ugyanis tőle megtudhatok minden olyan apróságot, történetet, amely ahhoz a nedűhöz kapcsolódik.

Az imént utalt rá, hogy amikor nyári gyakorlaton Egerben volt, tetszett, amit látott. Most, hogy már jó ideje rendszeresen megfordul itt, nyilván még jobban ismeri a várost. Hogy tetszik?

Önmagában Eger is nagyon szép, ám emellett ott van a Nagy-Eged hegy, ami a kedvencem. Mielőtt beérek a városba, a távolból mindig az fogad, egyszerűen imádom. Így voltam ezzel már 2009-ben is, amikor először érkeztem ide. És hát, nagyon szeretem azokat az embereket is, akikkel az egyetemen vagy éppen a szőlőben együtt dolgozom.



Tervezi, hogy valamikor saját szőlője, pincészete lesz? Nagyon jó lenne, de tudjuk, hogy mindez – legalábbis az első generáció számára – nem aranybánya. Amúgy annyit elárulhatok, hogy az érdeklődése igencsak idősebb, ugyanis néhány nappal a mostani beszélgetésünket követően egy parányi földterület tulajdonosa leszek.

A végére maradt a – legalábbis én úgy gondolom – legnehezebb kérdés, vagyis, hogy miért szereti annyira a szőlők és a borok világát? Merthogy szereti, azt egyszerűen nem tudtam nem észrevenni...

Nekem az a legvonzóbb, hogy a szőlőben együtt élhetek a természettel, annak minden szépségével és zordságával. Rettenetesen jó érzés, hogy napról napra láthatom a változásokat, követhetem, hogy milyen eredménnyel járt a munkám. Úgy érzem, mintha magam is annak a tájnak a része lennék, ami mindenkor más és más arcát mutatja számomra. S persze, ott vannak az emberek is, akikhez nemcsak kötődöm, de akikkel mindig örömmel elbeszélgetek a világ kisebb-nagyobb dolgairól. Szerintem nincs is jobb annál, mint amikor halad a munka, miközben kellemes, barátságos légkör vesz körbe minket.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT





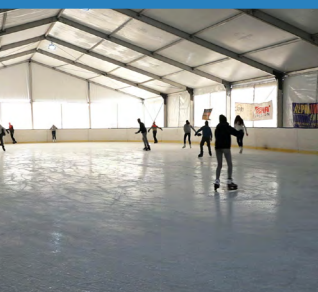
SZENT JÁNOS-NAPI BORSZENTELEÉS MEGÁLDOTTÁK AZ EGRI BORVIDÉK ÚJ NEDŰIT

Megáldották és megszentelték az új borokat Szent János napján az Egri Bazilikában. A káptalani mise után az Érseki Palota díszudvarára vonultak a hívek, ahol az Egri Borvidék szakemberei kihirdették az idei szőlőtermés mennyiségét, értékelték az elvégzett munkát, emellett a szőlő- és borágazat nehézségeire hívták fel a figyelmet, a borbírálok közül pedig Adamovics Károly munkáját oklevéllel ismerték el.

ÁREMELKEDÉS

A LISZTÉRT ÉS A KENYÉRÉRT IS
TÖBBET KELL FIZETNI JANUÁRTÓL

Drasztikus emelkedésnek indult a liszt ára, ugyanis a búzát 70 százalékos többletköltséggel tudják beszerezni a malmok. Ennek következtében a pékségek is kénytelenek drágábban adni termékeiket. A vevők először decemberben, majd januárban szembesülhetnek a magasabb árakkal.



KORCSOLYÁZÁS

MEGNYÍLT A JÉGPÁLYA AZ ÉRSEKKERTBEN

Amatőr, valamint profi jégkorcsolyázókat, jégkorongosokat is várnak az Érsekkertben nyílt jégpályán. Az egri egyesület nemcsak a felnőttekre gondolt a sport terén, hiszen a gyerekeknek is heti 3-4 edzést tartanak. A létesítmény február végéig, a hét minden napján nyitva áll a korcsolyázni vágyók előtt, ahol versenyeket és diszkót is rendeznek.

VOLÁNBUSZ

ÁTALAKUL A HELYI JÁRATÚ
BUSZKÖZLEKEDÉS

Január elsejétől jelentős változások lépnek életbe az egri helyi járatú buszközlekedésben, amely némileg érinteni fogja a regionális járatokat, illetve az azokkal közlekedőket. Például éjszakai buszt is indít a Volán.



GYÁRAVATÓ ÜNNEPSÉG

10 EZER NÉGYZETMÉTERES
ÜZEMEGYSÉGGEL BŐVÜLT
AZ EMERSON

Jelenleg 22 gép áll a Városgondozás Eger Kft. rendelkezésére, amelyekkel az utak hótakarításában, illetve csúszásmentesítésében vesznek részt. Ezek közül öt járművet a közelmúltban szereztek be, emellett további eszközök vásárlását is tervezik.



FEJLESZTÉS

HAT ÉPÜLETBEN VÉGEZNEK ENERGETIKAI
KORSZERŰSÍTÉST AZ EGRI EGYETEMEN

2021 legjelentősebb eredményeiről, a katolikus egyetemé válásról, fejlesztésekről és a hallgatói eredményekről számoltak be az egri felsőoktatási intézmény évzáró sajtótájékoztatóján. Kiderült, hogy az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem hat épületében mintegy 1,5 milliárd forintból végezhetnek energetikai beruházásokat a jövőben.



ORSZÁGGYŰLÉSI DÖNTÉS

2022 JÚNIUSÁIG MEGHOSSZABBÍTOTTA
A VESZÉLYHELYZETET

2022. június 1-ig meghosszabbítják a veszélyhelyzetet erről döntött az országgyűlés. Többek között marad a hitelmoratórium és a nyelvvizsga-amnesztia, a lejárt okmányok érvényessége kitolódik, időközi választást vagy helyi népszavazást pedig továbbra sem lehet tartani. A törvénymódosítás kapcsán elhangzott, amennyiben a járványhelyzet lehetővé teszi, a kormány kezdeményezni fogja a veszélyhelyzet korábbi megszüntetését.



„A JÁTÉK ÖSSZEKÖT!”

ÁTADTÁK EGER ÚJ KÖZÖSSÉGI TERÉT

„Egri Csillagok” tematikával nyitotta meg kapuit egy befogadó játszótér a Cifrakapu és a Vallon utca sarkán. A mintegy 50 millió forint értékű beruházást a Szerencsejáték Zrt. finanszírozta. Az átadóünnepségen elhangzott: kicsit szokatlan decemberben játszótérrel avatni, ámde örömteli esemény, ugyanis itt az ép és a fogyatékossgal élő apróságok együtt játszhatnak.



FEJLESZTÉS

BRINGAPARK ÉS KRESZ-PÁLYA
LÉTESÜLHET A LAJOSVÁROSBAN

Pályázatot nyújthat be az Egri Városi Sportiskola az önkormányzat támogatásával az Aktív Magyarországért Programba, a Lajosvárosban kialakítandó bringa- és deszkaparkkal kapcsolatban.

TOP PLUSZ

TÖBB MINT 62 MILLIÁRD FORINTOT FORDÍTHATNAK FEJLESZTÉSEKRE MEGYÉNKBEN

Elindult a TOP Plusz - erről a Heves Megyei Közgyűlés elnöke tartott sajtótájékoztatót. Dr. Juhász Attila Simon elmondta: Heves megyében több mint 62 milliárd forintot fordíthatnak fejlesztésekre.



FEJLESZTÉS

FELKERÜLT A BÜKKI
CSILLAGDA KUPOLÁJA

A világ legnagyobb sorozatban gyártott csillagászati kupolája került fel a Bükki Csillagda tetejére. Az épület

legemblematikusabb részét daru segítségével helyezték fel a csillagvizsgálóra. A kupola több különleges távcsőnek is helyet ad majd, egy a Nap biztonságos megfigyelésére alkalmas teleszkóp, valamint hazánk legnagyobb bemutató távcsöve is itt található majd. Közép-Európa legmodernebb csillagászati látogatóközpontja a tervek szerint januárban nyitja meg kapuit a nagyközönség előtt.



ADOMÁNY

MINTEGY 33 TONNA BÚZÁT
AJÁNDÉKOZTAK A MEGYEI GAZDÁK
A RÁSZORULÓ CSALÁDOKNAK

„A Magyarok Kenyere – 15 millió búzaszem” program tizenegyedik éve támogatja a határon belül és kívül élő rászoruló gyerekeket és családokat. Idén mintegy 33 tonna búzát, valamint több mint egymillió forintot gyűjtöttek a Heves megyei gazdák.

KÁRENYHÍTÉS

ÉVEK ÓTA JÓL MŰKÖDIK
A JÉGKÁRMÉRSÉKLŐ RENDSZER

2021-ben az összes mezőgazdasági kár mintegy 24 százaléka keletkezett jégeső miatt Heves megyében. A Nemzeti Agrárgazdasági Kamara megyei elnökétől megtudtuk: ez az arány 2018-ban még 80 százalék körül mozgott. Mindez azt bizonyítja, hogy a jégkarmérséklő rendszer jól működik.



TÖMEGKÖZLEKEDÉS

HAT ELEKTROMOS AUTÓBUSZT KAP A VÁROS

Hat tisztán elektromos üzemelésű autóbussz áll forgalomba 2022-ben Egerben. A Zöld busz Program részeként első körben 8,6 milliárd forintból szerezhetnek be új járműveket a városok 2022-ben, többek között Eger is. Dr. Pajtók Gábor közbenjárásának köszönhetően a megyeszékhely az első nagyvárosok között lesz, ahol a lakosok igénybe vehetik az elektromos meghajtású tömegközlekedési eszközöket.



KÖRNYEZETVÉDELEM

A KLÍMAVÁLTOZÁS HATÁSAIÓL
ÉRTEKEZTEK A VÁROSHÁZÁN

Húszmillió forint támogatást nyert Eger önkormányzata a „Helyi klímastratégiák kidolgozása, valamint a klímadatosságát erősítő szemléletformálás” című pályázaton. A munka mindkét területen megkezdődött: a szakemberek összeállították az első stratégiai dokumentumot, legutóbb pedig az önkormányzat dolgozói és civilek számára tartottak fórumot a városháza dísztermében.

DÖNTÖTT A KÖZGYŰLÉS:

INGYEN BUSZOZHATNAK AZ EGRIEK

Rendkívüli közgyűlést hívott össze Mirkóczki Ádám polgármester decemberben a kedvezményes egri buszbérletek kapcsán. A döntéshozatalban a képviselő-testület 12 tagja vett részt. A grémium hosszas tanácskozás után végül egyhangúlag elfogadta az előterjesztést, így január elsejétől évi 1000 forintért vehetik igénybe a helyi tömegközlekedést az egri lakosok.



VÁROSI SÍBAJNOKSÁG

MÁRCIUSBAN ÚJRA SZLOVÁKIÁBAN
VÁRJÁK A SPORT SZERELMESEIT

Egy év kihagyás után ismét megrendezik az Eger Városi Síbajnokságot 2022. március 4-e és 6-a között. A hagyományoknak megfelelően ezúttal is a szlovákiai Ždiar biztosítja a helyszínt. A háromnapos sífesztíval mottója évek óta változatlan, azaz: Mozdulj Eger!



BABA-MAMA SZOBA NYÍLT A BEVÁSÁRLÓKÖZPONTBAN

Új szolgáltatással kedveskedik a kisgyermekes szülőknél az egri bevásárlóközpont. A baba-mama szobában csendes és nyugodt körülmények között láthatják el gyermeküket az anyukák a hét minden napján. A tisztaság és a jogosulatlan használat elkerülése érdekében zárhatóvá tették a helyiséget, így a kulcsát a földszinten, az Információs pultból lehet felvenni.

„EGY SOK-SOK BAJT HOZÓ ÉVBEN ERŐN FELÜL TELJESÍTETTÜNK”

MILYEN ÉVÜNK VOLT, S MILYEN VÁR RÁNK? MIRKÓCZKI ÁDÁM POLGÁRMESTERT KÉRDEZTÜK

Mielőtt belemennék a részletekbe, kérem, foglalja össze, milyennek látta a tavalyi esztendőt...

Talán azzal érdemes kezdenem – mondja Eger első embere –, hogy ez volt az első olyan évünk, ami veszélyhelyzettel indult, és amely állapot végighúzódott mind a tizenkét hónapon. Ezen időszak egyik legfontosabb jellemzője a gazdasági helyzet nagyfokú bizonytalansága volt – akár kilátástalanságról is beszélhetnék –, amit akkor is nagyon jól érzékeltünk, amikor januárban megkezdtem a tőlünk elvont összegek ellentételezéséről szóló tárgyalásokat a pénzügyi tárcával és a Miniszterelnökséggel. És bár ezek az egyeztetések elég sokáig elhúzódtak, a lényeg, hogy olyan eredményeket hoztak, amelyeknek köszönhetően az intézményeink, cégeink működése biztosított volt. Azaz sikerült a víz fölött maradni, ugyanakkor egy sor dolog kimenetele megjósolhatatlan volt: nem tudtuk például, hogyan alakul majd a nyarunk, mi lesz a rendezvényeink sorsa, amelyek egy, alapvetően a turistákból élő város esetében kulcskérdések. Mindenesetre bátrak voltunk, 19-re lapot húztunk, az élet pedig utóbb minket igazolt, hiszen amikor a korlátozásokat feloldották, azt láttuk, hogy a legnagyobb programjainkon se szeri, se száma nem volt a vendégeknek. Így végül is mindazok a helyiek, akik a turizmusból élnek, nem zártak rossz időnyt. Igaz, egy seregnyi gond majd 2022-ben jelentkezik, hiszen az iparüzési adó 1 százalékos kedvezménye továbbra is megmarad. Mindez, társulva az egyéb bevételkiesésekhez, igen csak nehéz helyzetet teremt számunkra a költségvetés tervezésekor. Mindent egybevetve azt gondolom, egy sok-sok bajt hozó évben erőn felül teljesítettünk, megőrizve Eger gazdasági működőképességét, ami – figyelemmel a körülményekre – nem lebecsülendő dolog.

Mivel az egriek főleg a polgármesteri hivatalban dolgozókkal kerülnek kapcsolatba, érdekel, miként értékeli utóbbiak tevékenységét...

Azt kell mondanom, hivatalunk épp úgy a bürokrácia csapdájában vergődik, mint minden más hivatal az országban, ámbar azt is tudom, hogy ez nem feltétlenül az ő szándékain múlik. Tehát hiába is pörgetném én az itteni munkatársakat, s persze, hiába szeretnének ők is megoldani egy-egy ügyet, ha azoknál a minisztériumoknál, ilyen-olyan hatóságoknál, amelyek közreműködése elengedhetetlen, ugyanolyan körülményesen teszik a dolgukat, mint évtizedek óta. Tehát azt a lendületet, amit magam szívesen látnék, a hivatalunk nem mindenkor tudja bemutatni, a legtöbbször önhibáján kívül. Sajnos, tenni sem tudunk semmit, mert minden ilyen próbálkozás szelmalomharc.

Kifejezetten helyi történet viszont a közgyűlés munkája. Noha sejtem a választ, azért megkérdezem: Ön szerint a képviselő-testület tagjait a megoldásra való törekvés vezérelte, avagy a pártérdekek? Úgy vélem, a közgyűlésben vannak néhányan, akik úgy csinálnak, mintha nem lennének tisztában azzal, miről szól az esküjük, mi egy helyi képviselő feladata. Ehelyett úgy tesznek, mintha azt fogadták volna meg, hogy az öt esztendőre szóló megbízatásuk minden



Talán a legpontosabban úgy írhatnánk le a 2021-es évet, hogy a koronavírus-járvány harmadik, illetve negyedik hulláma között jutott nekünk pár, a korábban megszokott életünkhöz valamelyest hasonló hónap. Persze, nem kizárólag az egyes emberek számára bizonyult nehéznek az elmúlt esztendő, de a települések és az azokat irányítók számára is, ugyanis szinte mindvégig különleges körülményekhez kellett alkalmazkodniuk, a tervek valóra váltását pedig nem a szándékok határozták meg, mint inkább a pandémia miatt igen csak beszűkült lehetőségek. Hogy e rendkívüli helyzetben milyen évet tudhat maga mögött a hevesi megyeszékhely? Erről kérdeztük városunk polgármesterét, Mirkóczki Ádámot.

napján megkísérelnek majd keresztbe tenni a városvezetésnek, függetlenül attól, mi Eger érdeke. Tényleg sajnálatos, amikor egy képviselő két éves munkája abban az egy feljelentésben merül ki, amit ellenem megfogalmazott. Abban természetesen bízom, hogy azok az egri választók, akik követik a közgyűlés munkáját, igen pontosan látják, ki hogyan dolgozik, ki mit tesz a városért, s ez alapján „árazzák be” a képviselőket. Tényleg nem könnyű érdemi munkát végezni, amikor némelyek arra rendezkednek be, hogy az égvilágon mindent akadályozzanak, míg mások messze nem vesznek annyit a vállukra, mint amennyit elbírnának. Ám azt se hallgathatom el, hogy akadnak olyanok is, akik időt és energiát nem kímélve fáradoznak a közért. Ami engem illet, a közgyűlés bizonyos tagjaiban csalódtam, de nem is az én véleményem fontos, hanem, hogy az egriek miként ítélik meg a ténykedésüket. Ez az egyéni körzetekben győztes képviselők esetében különösen nem nehéz: utóbbiak között – pártállástól függetlenül – vannak, akik valóban azt teszik, ami a dolguk, míg mások a megválasztásukat

követően szinte rögtön elfelejtették, hogy nekik egy kisebb közösség érdekében kellene ügyködniük.

Részint már érintette a 2021-es év költségvetését, de azért kíváncsi vagyok, hogy a pénzügyek terén mi jelentette a legfőbb kihívást...

A legkomolyabb érvágás kétségkívül az iparüzési adó megkurtítása volt. És nem véletlenül, ugyanis Egerben – most kerekíték – nagyjából hétezer olyan vállalkozás van, amely ezen adónem fizetésére kötelezett, és 99 százalékukat érintette az a kormányrendelet, amely 1 százalékra csökkentette ezt az adót. Talán fölösleges is ecsetelnem, hogy ez mit jelentett Eger bevételai szempontjából – milliárdos kiesést –, és egy jó ideje azt is tudjuk, hogy ez az intézkedés 2022 első felében is érvényben marad. De említhetném az idegenforgalmi adót is, amit 2021 első hat hónapjában nem szedhettünk, és persze, továbbra is nagyon-nagyon fájdalmas a gépjárműadó elvesztése, ami évente 200-300 millió forintot hozott városunknak. Jól látható tehát, hogy brutálisak azok az anyagi



veszteségek, amelyek a „békeidőkhöz” képest a koronavírus-járványnak, valamint az annak nyomán megszülető kormányzati intézkedéseknek „köszönhetőek”. Mindenesetre idén is elsődleges feladat, hogy az intézményeink és a cégeink működése ne kerüljön veszélybe.

A pénzekkel összefüggenek a beruházások, fejlesztések. E téren mit hozott 2021?

Miután a beruházásainkról, fejlesztéseinkről folyamatosan tájékoztatást adtunk, most csak egy-két olyat említenék, ami valamely szempontból kiemelkedik a többi közül. Ott van mindjárt a legnagyobb falat, nevezetesen a Bitskey uszodával szembeni parkolóház, amely nem olyan régen készült el, s ami egy kétmilliárdos beruházás. Aztán szólnom kell egy szerencsétlen esetről is, mégpedig a várban lévő Szép-bátya támfalomlása, amelynek a helyreállítása mintegy 100 milliós tétel Eger számára, mivel a kivitelezők nem vállalták az anyagi felelősséget. Más kérdés, hogy ezt jogi úton behajtjuk majd, lévén nem mi tehetünk arról, hogy valakik hanyagok voltak. Úgyszintén 100 millióba került az Érsekkertben kialakított futókör, amely nem a költsége miatt fontos, hanem, mert egy szimbolikus dolog: túl azon, hogy évek óta szó esett róla, nekem is a szívügyem volt, a programom igen fontos eleme. Számomra a sportberuházások mindig lényegesek voltak: ugyanúgy örültem az annak idején megszülető Bitskey Aladár Uszodának, mint a Bárány Istvánról elnevezett, a közelmúltban átadott létesítménynek, hiszen ezek ékei a városnak, ráadásul nem csupán az élsportolóknak okoznak örömet. És épp ezért bosszant, ha olyan lepusztult helyeket látok, mint a Szentmarjay-stadion, ami rajtunk kívülálló okok miatt olyan, amilyen. És

ha már itt tartunk... Nagyon szeretném, ha lenne Egernek egy négy évszakos jégcsarnoka, ami szerintem nem luxus, hanem jogos igény. Az előkészületeket a sportiskolával közösen megtettük, – megvan már a lehetséges helyszín, elkészült a költségbecslés –, és úgy hiszem, olyan pályázat is lesz majd, amely forrást biztosíthat. Szóval ez ügyben kifejezetten optimista vagyok. Ott van aztán az egri vár és erődrendszer fejlesztése projekt, ami – nem miattunk – némileg megtorpant, akár csak az úszó- és vízilabdaközpont ügye. Az a pénz, amit annak idején erre szántak ma már csak sokkalta szerényebb tartalomra elegendő, de e megoldásra is bólintania kell az érintett tárcának.

Az ideai esztendő legalább annyi bizonytalanságot tartogat, mint a tavalyi. Megint kell rögtönözni?

Biztosan, de nem csak nekünk. Ezt teszi a magyar kormány és más országok vezetői is. Ilyen időket élünk, tudomásul kell venni, hogy nem „békeévekben” dolgozunk, amikor szépen befolyhatnak az adók, jól tervezhetők a kiadások is, ezért csak azon kell töprengeni, hogy a kötelező feladatok ellátása után fennmaradó pénzt mire költsük. Ehelyett naponta újraterveztünk, ami jellemző lesz az ideai évre is.

Melyek azok a beruházások, amiket feltétlenül megvalósítanának?

Jó lenne, ha a Modern Városok Programja keretében végre zöld lámpát kapnánk arra vonatkozóan, amikre megvan a forrásunk, s amiket képesek is lennének megvalósítani. Itt azokról az összegekről van szó, amelyeket Eger 2016-ban kapott, és amiket nagyon szeretnénk végre hasznosítani. A másik, hogy elindul a TOP Plusz program, amelynek során városunk 8,3 milliárd forintot hívhat le, bár adott, hogy ebből mennyit lehet gazdaságfejlesztésre,

infrastruktúrára, szolgáltatásokra és más területekre költeni. Igen lényeges, hogy a munkákat itt is a lehető leggyorsabban elkezdhessük. Szeretném azt is, ha abból a közel 1 milliárd forintból, amit a napelemparktól való elállásunk miatt kellett visszautalni, s amelynek a másutt való felhasználására ígéretet kaptunk, megvalósulhatna a Kossuth Lajos utca déli oldalának teljes rekonstrukciója, rendbe hozhatnánk a Lenkey-házat, sőt – ha az építőipari árak nem szaladnak el túlzottan –, akár a Csíky Sándor utca felújításának második ütemére is sor kerülhetne. És persze, az is a céljaim között szerepel, hogy a vasútvonal helyi közösségi közlekedésbe való bevonása, vagyis az „egri HÉV” ügyében megtörténjenek a kezdő lépések. A legfontosabb, hogy mielőbb legyen kiviteli engedélyes tervünk, mert ha az a kezűnkben van, könnyebb pénzt szerezni, mintha kizárólag a víziókat vázoljuk fel minisztériumi, kormányzati embereknek.

A 2022-es év kapcsán aligha kerülhetők meg az országgyűlési választások. Vajon ezek kihatnak majd az önkormányzati munkára?

Már most is kihatnak. Ugyanis a helyi közszereplőknek – akárcsak az országosoknak – van egy olyan része, amely valósággal megőrül az örömtől, ha kamerát lát, s onnantól kezdve annak játszik. Mindez a szürke hétköznapokban is igaz, hát még kampány idején. Mivel tíz évig országgyűlési képviselőként dolgoztam, nincsenek különösebb illúzióim, pontosan tudom, hogy a választási harc a mi munkánkat is érinti majd, elvégre a közgyűlés több tagja is országgyűlési képviselőjelölt. Függetlenül attól, hogy jómagam ezúttal csak külső szemlélőként – mondhatni: szotyival a kezemben – figyelem a küzdelmet, alig várom, hogy véget érjen a kampány, és minden visszaálljon a rendes kerékvágásba. De ha már az országgyűlési választásokról esett szó, hadd mondjam el, hogy annak napján, úgymond egy füst alatt, megtarthatjuk Eger első helyi népszavazását is – ugyanis az Alkotmánybíróság nemrégiben kimondta, hogy az országgyűlési választásokkal egy időben népszavazás is tartható –, ami arról döntene, hogy a belvárosból egy bizonyos időszáv kivételével kitaltsuk-e a gépjárműforgalmat, avagy sem. Bevallom, ez a történet engem jobban motivál, mint az, hogy láthatom a kormánypártok és az ellenzék csatáját.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT

„SZÁMOMRA EZ A MUNKA FANTASZTIKUS LEHETŐSÉG ÉS KIHÍVÁS”

BESZÉLGETÉS BOCSINÉ PERCZE ANDREÁVAL,
AZ EGRI KERTVÁROSI ÓVODA ÚJ VEZETŐJÉVEL



Miután a kisgyermek nevelésének egyik legfontosabb színtere az óvoda, korántsem mindegy, hogy egy-egy ilyen intézménynek ki áll az élén. Ám e tény ismeretében is érthetetlen – hadd ne mondjam: méltatlan – volt az a közgyűlési csatározás, ami az Egri Kertvárosi Óvoda intézményvezetői posztjára kiírt pályázatról való döntést kísérte, és amelynek végén a képviselő-testület Bocsiné Percze Andreát bízta meg a feladat ellátásával. Így, amikor az új vezetőt arra kértük, meséljen a terveiről, céljairól, az óvodában zajló munkát érintő hitvallásáról, egyúttal arra is kíváncsiak voltunk, vajon hogyan élte meg a kinevezéséhez kapcsolódó, olykor a személyeskedésektől sem mentes vitát.

Ön szerint miért gerjesztett ilyen indulatokat az ügy? Nos, ezt az egyik képviselő is nagyon jól megfogalmazta – mondja Bocsiné Percze Andrea –, amikor arról beszélt, hogy egyesek a személyes céljaik elérése végett politikusokat használnak fel, méghozzá úgy, hogy azoknak valakiről – esetünkben rólam – féligazságokat mondanak, vagy épp teljesen hamis dolgokat állítanak. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy különféle hátsó szándékoktól vezérelve megvezetik a képviselőket, akiknek véleményem szerint mindezt nem lenne szabad engedniük. Az én történetemet aztán tovább színezte, hogy amikor városunkban elvi döntés született az óvodák egy központból való irányításáról, ami némelyeknek az e poszt – vagy talán a gondolatban ahhoz társított hatalom – iránti érdeklődését még jobban felkeltette, függetlenül attól, hogy eleinte azt sem lehetett pontosan tudni, hová is fut ki ez az egész. Mindenesetre hálás vagyok annak a sok ismeretlennek és ismerősnek, akik mind a támogatásukról biztosítottak.

Volt közgyűlési tag, aki az e területen mutatkozó létszámgondokat is az Ön nyakába varrta volna...

Nem vitás, e téren óriási bajok vannak. Egyfelől az óvodapedagógusok társadalmában ott van az a korosztály – és itt nem kisszámú emberről van szó –, amelynek a tagjai ezekben az években mennek nyugdíjba. Ez önmagában is nagyon súlyos helyzetet teremt, a lehetséges utánpótlás számára pedig aligha vonzó egy olyan életpályamodell, amelyben egy gyakornok csupán nettó 155 ezer forintot visz haza. Noha az egyetemről, ahol mentoroktatóként dolgozom, a legjobb hallgatókat tudnám idehozni, erre esélyem sincs, hiszen joggal mondják, hogy itt vagy ott ennek a pénznek kétszeresét-háromszorosát kereshetik meg. E kérdést mielőbb rendezni kell, de úgy, hogy ne alakuljon ki bérfeszültség a fiatalok és a már több éve itt dolgozók között. Ami mellesleg január 1-jétől úgyis megjelenik majd, lévén a 25

év alattiak szja-mentessége azt eredményezheti, hogy több pénzt kapnak majd, mint mondjuk a már egy évtizede a pályán lévő munkatársaik. És van még egy tényező, nevezetesen, hogy új típusú, a XXI. századi követelményeknek megfelelő óvodapedagógusokra van szükség, és nem biztos, hogy ezeknek az elvárásoknak mindenki képes lesz eleget tenni.



Maradjunk is ennél a témánál... Milyennek kell elképzelnünk a XXI. századi óvodai munkát?

Alapvetés, hogy miután a mai gyermekek e század szülöttei, így ehhez igazodó módszerekre van szükségük. Tehát mostanság már nem a korcsoportonkénti követelményszint, a kötött napirend és a frontális tevékenykedtetés a fontos, hanem a kicsik képességeinek a fejlesztése, mégpedig egyénre szabottan, a saját éresi ütemüket figyelembe véve. Amiket persze, nem könnyű megvalósítani, lévén a többségünk egykor nem ezeket tanulta. A gyerekeknek nem arra van szükségük, hogy iskolásítsunk, hogy teljesítményközpontúak legyünk – miközben természetesen fel kell készítenünk őket az iskolára –, hanem, hogy az óvoda igazi élményt jelentsen mindnyájuk számára. Egy olyan helyet, ahol érdekes és izgalmas tevékenységeket végeznek, ahol párhuzamos napirend van és – ami talán a legfontosabb – szabad játék. Utóbbinak kitüntetett szerepe jut az óvodás gyerek életében. Szükséges a választható párhuzamos tevékenységek kínálata, ami segíti a gyerekek differenciált

képességfejlesztését, s fontos a problémamegoldó gondolkodás, illetve a kreativitás erősítése szempontjából. Az óvodapedagógusi szerepváltás is szükséges, ugyanis ma már nem főként ismeretátadó, mint inkább egyfajta támogató, segítő feladatot kell ellátni. Egyszóval olyan új, korszerű óvodapedagógiai módszerek alkalmazására van szükség, amelyek figyelembe veszik az óvodás gyerek tanulási sajátosságait, valamint hatékonyan előmozdítják a személyiség kibontakozását.

Gondolom, ehhez megfelelő óvodai környezetnek is társulni kell...

Így van. A következő évek óriási kihívása lesz a meglévő pedagógiai környezet átalakítása, amely egyszerre jelent tágas tereket és olyan mobil bútorokat, amelyek révén a gyermekek átrendezhetik a teret az igényeiknek megfelelően. Mi például már kialakítottunk úgynevezett „nyugisarkokat”, ahová kicsit elvonulhatnak, ugyanis rettenetesen felgyorsult, ingerekben iszonyatosan gazdag világunkban nekik is kellene olyan helyek, ahol picit megpihenhetnek.

Úgy érzem, nem bánta meg, hogy annak idején ezt a pályát választotta...

Valóban nem, noha kezdetben államigazgatási főiskolára akartam menni. Ám miután elsőre nem sikerült a dolog, egy évre Pétervárára helyezkedtem el képezés nélküli óvodapedagógusként. Az ott szerzett élmények, közelebbről a minden iránt érdeklődő és mindenért nagyon hálás gyerekeknek köszönhetően határozottam el, hogy ezt akarom csinálni. És hálás vagyok a sorsnak, hogy így történt.

Elárulná, hogy mi adja e hivatás szépségét?

Egyrészt az a tisztaság, őszinteség, ami a kicsik sajátja, s persze, az a sok-sok szeretet, amit adnak. Másfelől vonzó a rájuk háruló felelősség is. Tudott, hogy életünket meghatározza az első nyolc évünk, amiből 3-4 esztendő a gyerekek az óvodában töltenek. Így nem kis részben rajtunk múlik, milyenek lesznek a minket követő generációk. Ezért számomra ez a munka fantasztikus lehetőség és kihívás.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓ: VOZÁRY RÓBERT

„A ZENÉT KAPTAM AZ ÉLETTŐL”

MÉSZÁROS ÁRPI ÚTJA A BEILLESZKEDÉSI NEHÉZSÉGEKTŐL A ROCKZENÉIG

Egy osztályban mindig adódnak nehéz esetek. Olyanok, akik kezelhetetlenek, örökmozgók, agresszívek, nehezen férnek meg társaikkal. Ők azok, akiket a társadalom megbélyegez. A markazi születésű Mészáros Árpi is ebben a cipőben járt. Hatéves korában elváltak a szülei, és édesapjával maradt. Viselkedésbeli problémái miatt – hiperaktivitás, dühkitörés, beilleszkedés hiánya – több város iskoláiban is megfordultak, mindhiába. Végül rátaláltak a gyöngyösi Autista Segítő Központra, ahol minden megváltozott.

„Ott kezdett egyenesbe jönni az életem – emlékszik vissza Árpi. „Végre teljesült a vágyam, hogy normális életem legyen. Sikertelmentesen beilleszkedtem, és mindent megkaptam, amire szükségem volt. Az autista központban mindenkiel többet foglalkoztak az átlagosnál, hiszen egy speciális igényű gyermeknek nagyobb szükséglete van az egyéni törődésre. Segítettek a kommunikációban és a normák kialakításában. Türelmesek voltak velem, mindent elmagyaráztak, ezért ez a legfontosabb időszakom, amikor a legtöbb változás ért. Láttam, hogy az autista gyerekek bizonyos dolgokhoz roppantul értenek, részletekbe menően, mintha azzal együtt születtek volna. Lehet, hogy számomra is ennek a hozadéka a zene. Őszintén örülök, hogy a zenét kaptam az élettől, mert szinte nincs is olyan ember, akit ne érdekelne a zene.”

Árpi – mondhatni – a zenével együtt látott napvilágot, a zene szeretetét és a tehetségét a családjából hozta magával.

„Édesapám vendéglátó zenész. Szintiboy-nak is nevezhetjük, mert szintetizátorral keresi a kenyerét. Zongorázni is tanultam, de a gitár lett a fő hangszerem. Tízéves koromban apum kapott a szülinapi bulin – majdnem egy napon születtünk, harminc év különbséggel – egy egyszerű, akusztikus gitárt. Az iskolában épp akkor hirdettek egy gyorstalpaló gitár tanulási lehetőséget. A későbbiekben kezdett húzni a szívem a rock és a keményebb

zenéhez. Egyre jobban belemélyedtem a technikai részébe is; vizsgálgattam az erősítőket, a pedálokat, kiegészítőket. Négy éve a Cloud Factory zenekar énekes és gitárosa vagyok. Saját zenéket írogatunk, próbálunk fellépési lehetőségekhez jutni – most kisebb sikerekkel, a pandémia miatt. A zenére úgy tekintek, mint egy alternatívája a kábítószernek, ami nem káros.”

Árpi esetében az autizmus merült fel, de ez nem jelenti azt, hogy ne beszélne, mozogna, helytállna ugyanúgy, mint mások. Amit más megért, azt ő is; legfeljebb más a rálátása a dolgokra, ezért pluszidőre van szüksége, amíg feldolgozza. A zene viszont olyan számára, mint egy terápia, lelki gyógy mód.

„Nem a kezdetektől szeretem a rockzenét, előtte mást is hallgattam, főként elektronikus zenét. Itthon egy stúdió-félfél alakítottam ki, és dubstep zenét gyártottam a magam kedvére – ezt elromlott mosógépzenének is nevezik. Van, amikor elkap a jazz vagy a blues. Kevés műfaj van, amit esetenként sem hallgatok meg. Mindig olyat keresek, ami közel áll hozzám. A dallama általában nosztalgikus érzéseket hoz fel, a szövege pedig helyre pakol, amikor nehezebb élethelyzetbe kerülök. Amikor ideges vagyok és elképzelem, hogy jólesne valakinek egy pofont adni, akkor durvább rockzenéket hallgatok, mert olyankor belül tombol a lelkem, és minden feszültséget passzívan ki tudok adni magamból.”

Árpi jelenleg a gyöngyösi Károly Róbert Campus végzős hallgatója, programtervező informatikusnak tanul.

„Kiskoromban nemcsak a zene jött szóba, hanem a számítógéphez is értettem. Tizenévesként már számítógépet szereltem otthon. Sok helyen keresnek programozókat, weboldalfejlesztőket, ezért úgy gondoltam, ebbe az irányba kell mennem. A főiskolán igyekszem jól teljesíteni, mert új utat nyíthat

számomra. Szeretnék ezzel a végzettséggel elhelyezkedni, de jó lenne, ha a zene sem csak hobbiszinten maradna meg. Természetesen nem lehet arra alapozni, hogy rocksztár leszek vagy énekes, de mindenki biztat, hogy milyen tehetséges vagyok, és foglalkoznom kell vele.”

A fiatal rockzenész, aki korábban nehezen illeszkedett be az osztályközösségbe, most maga keresi a társaságot, sőt a családalapítást is tervezi.



„Szeretek szórakozni. Nincs olyan hétvégém, amikor ne mennék társaságra a barát-nómmal. Korábban nem volt rá szükségem, de egyre inkább igénylem. Szeretnék minél több embert megismerni, beszélgetni velük. Ez a zenéhez, fellépésekhez is szükséges. A jövőmet saját házzal, családdal,

két gyerekkel és egy kutyussal képezem el. A labrador a kedvenc fajtám; ez a legtisztább lélek, mert adni is tud, nem csak kapni. A húgom már házas, gyereke is született. Mostanra kezdem azt mondani, hogy jó a kapcsolatunk. Kisebbségi korunkban gyakran veszedtünk, verekedtünk, de megtanultuk felnőttként kezelni egymást és elfogadni a különbözőségeket.”

A 22 éves gyöngyösi fiatalember hosszú utat járt be. A problémás gyermek egy értékes, önálló egyéniséggé vált, aki tud és akar tenni a céljaiért, a saját fejlődéséért.

„Nem jó, ha korlátozzuk a másikat, és nem engedjük, hogy egyedi legyen. Azt tartom fontosnak, hogy az ember maradjon önmaga, és ne más utánózzon, vagy ne másnak akarjon megfelelni. Szeretem, ha mindenkinek sajátos a véleménye. Mindig lesz olyan, akivel nem értünk egyet mindenben. Attól vagyunk emberek, hogy más hozzáállását tiszteljük, és nem ítéljük el, amiért nem úgy gondolkodik, mint mi. Az autizmus számomra nem volt hátráltató tényező, ugyanakkor nem is akarom kihasználni, és mindent csettintésre megkapni. Jobb küzdeni a dolgokért, mert így tudom becsülni, értékelni. Mindig próbálok embernek maradni.”

SZERZŐ: CSÁK-NAGY KRISZTA
FOTÓK: RAJNOKI FERENC



INGYENES HELYI TÖMEGKÖZLEKEDÉST HOZOTT A VÁROS MIKULÁSA

MIRKÓCZKI ÁDÁM SZERETNÉ, HA FENNTARTHATÓ LENNE AZ „UTAZÁSI REZSICSÖKKENTÉS”

Amikor a legnagyobb közösségimédia-oldalon Mirkóczki Ádám, Eger polgármestere megígérte, hogy december 6-án egy „történelmi siker” kapcsán tart sajtótájékoztatót, a kommentet írók rögvest azt kezdték találgatni, vajon mit hoz a hevesi megyeszékhely lakóinak az önkormányzati Mikulás. Nos, mindazok, akik az autóbusz-pályaudvar áthelyezésére, vagy az oly sokat emlegetett intermodális csomópont kialakítására gondoltak, nem tévedtek óriásit, mert tényleg egy, a helyi közlekedést érintő bejelentés hangzott el: jelesül, hogy 2022. január 1-jétől valamennyi, egri lakcímkártyával rendelkező polgár egy jelképes – évi 1000 forintos – összegért veheti igénybe a helyi tömegközlekedést. Az ötlet megszületéséről, annak lehetséges hatásairól és hosszabb távon való fenntarthatóságáról kérdeztük a városvezetőt.

Az egriek számára kvázi ingyenes helyi tömegközlekedésről szóló sajtótájékoztatóról nem esett szó, hogy miként született az ötlet...

Onnan érdemes kezdeni – mondja Mirkóczki Ádám –, hogy a Volánnal kapcsolatos, hosszú évek óta tartó elszámolási gond, illetve veszteségfinanszírozás már jó ideje folyamatos „agyalásra” késztetett. És mivel – az összes létező anyagot, szerződést átnézve – világossá vált, hogy így is, úgy is nagyon sok pénzt kell kifizetnünk a közlekedési társaságnak, arra gondoltam, ha egy kicsit mélyebben nyúlunk a zsebbe, találhatunk egy olyan konstrukciót, amellyel az egri emberek helyi utazásra fordított kiadásai jócskán csökkenthetők, nem beszélve e megoldás egyéb előnyeiről. A dolog másik oldala pedig az, hogy az iparüzési adóból befolyó bevételeket elsődlegesen amúgy is erre kellene fordítani.

Az, hogy kicsit mélyebben kell a zsebbe nyúlni, számszerűsítve mit jelent?

Ez sok-sok mindentől függ, többek között a forgalomtól, a járatszámtól, a buszok kihasználtságától, s még sorolhatnám. Az élet nyilván majd választ ad erre a kérdésre, de jelenleg úgy kalkulálunk, hogy mindez olyan 300 millió forinttal növeli majd meg azt az összeget, amit egyébként is fizetnünk kell.



A megbeszélések során a Volán – ami állami cég – mennyire volt nyitott a megállapodásra?

Teljes mértékben. Bevallom, az elején picit szkeptikus voltam, de aztán rendkívül jó tapasztalatokat szereztem, köszönhetően különösképp Pafféri Zoltánnak, a Volánbusz Zrt. elnök-vezérigazgatójának, aki a tárgyalások során – ha kellett – Egerbe is eljött, s aki a munkatársait is csatorba állította, hogy minden segítséget megkapjunk.

Ha nem lenne nagyon elkoptatva ez a szó, akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy a városunkban egyfajta „utazási rezsicsökkentés” történt. A hír bejelentésekor részletesen ki is tért arra, hogy mindez mennyi megtakarítást jelent az egyéneknek, illetve a családoknak...

Igen, mert nem fillérekről van szó. Egy háromgyermekes família esetében több mint 200 ezer forintot lehet így megspórolni, ami nem mindegy. De ezt mindenki kiszámolhatja, hogy mennyi az a pénz, amit bérlet- vagy éppen jegyvásárlás helyett másra lehet költeni.

A szociális-családtámogatási szempontokon túl megemlíthetjük a történet forgalomszabályozási és környezetvédelmi vetületét is, amelyek legalább ennyire lényegesek. Valaki esetleg majd figyelni, hogy a jövőben kevesebben autóznak-e a városban, illetve, hogy – ennek köszönhetően – javul-e a levegő minősége?

Például azt, hogy mennyivel többen veszik igénybe a helyi járatokat, mint korábban, a Volán képes lesz megállapítani. De úgy hiszem, az egriek maguk is észreveszik majd, ha mondjuk egy-egy reggelen, amikor a felnőttek munkába, a gyerekek pedig iskolába indulnak, a megszokottnál sokkalta kevesebb gépkocsit látnak. Az természetesen nem várható, hogy már az első hónapban gyökeres változásoknak leszünk a tanúi, de úgy hiszem, akik csupán kényelmi szempontok miatt használják az autójukat, azok számára elég ösztönző lehet a szinte ingyenes helyi tömegközlekedés, amellyel elkerülhető például a parkolóhely-keresgélés, s akkor az üzemanyagárakat még nem is említettem. Ami a levegőminőséget

illeti, arról is lesz adatunk, miután azt országosan vizsgálják. Azt gondolom, pár hónap múlva már elég sok tapasztalatunk lesz arra vonatkozóan, hogy milyen hatásai lettek e történelmi lépésnek.

A sajtótájékoztatón megjegyezte: ahhoz, hogy ez az ingyenes utazás fenntartható legyen, vélhetően szükség lesz a parkolási díjak emelésére. Azon autósok, akik az évi 1000 forintos bérletár dacára sem hajlandóak buszra ülni, ettől szerintem nem lesznek túl boldogok...

Azt ma senki nem tudja megjósolni, hogy Eger városa e megoldást meddig lesz képes finanszírozni – hiszen a költségvetés jövőre is jócskán ki lesz feszítve –, noha jómagam azt szeretném, ha ez nem egy egyszeri „mutatvány” lenne. Épp azért beszéltem arról, hogy a költségek egy részét a parkolási díjak esetleges növelésével lehetne előteremteni. Elképzeléseim szerint ez nem érintené a parkolóházakat – már csak azért sem, mert jó lenne, ha azokat még többen használnák –, viszont a földfelszíni helyek esetében átlagosan egy 50-100 forintos emelést nem tartanék ördögtől valónak. Ez a költségvetésünk számára nem lebecsülendő többletbevételt jelentene, azokat viszont bizonyosan nem viselné meg, akik az ingyenes tömegközlekedés ellenére is naponta autóba ülnek. Egyébként pedig egy ilyen mértékű emeléssel is nagyon-nagyon messze lennének a pesti belvárosi parkolási díjaktól.

Legvégül az érdekelne, hogy miután ismertette a Volánnal való megállapodás tényét, melyek voltak az első reakciók, amelyek eljutottak Önhöz?

Egy nagyon kicsiny csoport véleményétől eltekintve – akik mindent és mindig azonnal támadnak –, csupa-csupa pozitív visszajelzés érkezett. Ráadásul – s inkább ez volt meglepő – nem kizárólag egriek üdvözölték az elképzelést, hanem szép számmal olyanok is, akik valamikor éltek itt, vagy éppen csak rendszeresen megfordulnak a városunkban. Úgy vélem, ez sokat elárul a dolog fogadtatásáról.

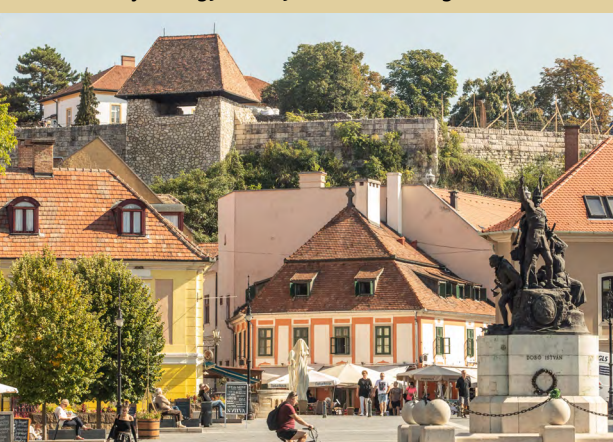
SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓ: TV EGER

Noha a különféle bölcsességek rendszerint sok igazságot tartalmaznak, e megállapítás nem feltétlenül érvényes az „Ahol nagy a szükség, közel a segítség” közmondásra. Már legalábbis városunkban, lévén mindazok, akikre az egrí utcákon való sétálgatás, nézelődés közben tör rá az a bizonyos szükség, nem reménykedhetnek közeli segítségben. Márpedig, amint az tudott, a szükség nagy úr. Igen, jól sejtik, a nyilvános vécéről beszélek, amelyekből még a turisták tömegét fogadó belvárosban sincs elegendő. Más kérdés, hogy e meglehetősen régi gondot nem csak a hozzánk látogató vendégek miatt kellene orvosolni. Hiszen egy, az Északi lakótelepen vagy éppen a Lajosvárosban élő valakinek sem mindegy, hogy – a megyeszékhely szívében barangolva – talál-e olyan nyilvános illemhelyet, ahol elvégezheti kisebb-nagyobb dolgát, ne adj’ isten tisztába teheti a kisgyermekét, avagy be kell osonnia valamelyik vendéglátóhelyre, túrva a személyzet rosszalló pillantásait, hacsak álcázásképpen nem iszik meg egy üdítőt vagy kávéját. Vajon várható-e ezen a téren valamilyen változás? Ennek próbáltunk utánajárni a városházán.

Valós gondról van szó – mondja Mirkóczy Ádám polgármester –, amelyet nemcsak jól ismerünk, de jogosnak is tartunk, főképpen egy olyan településen, ami évről évre a vendégek által leglátogatottabb belföldi célpontok között szerepel, s ahol mind a városnak, mind az egyes vállalkozásoknak rendkívül komoly bevételei származnak a turizmusból. És akkor még nem is beszéltem a rendezvényeinkről: ez utóbbiakból annyi volt idén nyáron – és ez nemcsak az én véleményem, de az itteni vendéglátósoké is –, hogy e téren bizonyosan ott vagyunk a legjobbak között, hacsak nem az első helyen. Így aztán az is sürgető feladat, hogy ne csak az épített örökséggel és a programjainkkal versenyezzünk a látogatókért, de minden szempontból megfelelő infrastruktúrával várjuk a minket felkeresőket. Szóval nem csupán a megfelelő parkolást vagy a közlekedést kell biztosítani, de azt is, hogy valakinek ne kellejen hosszan nyomoznia, ha egy mosdót keres, avagy a kisgyermekét szeretné tisztába tenni. Ezért szándékunkban áll, hogy a lehető leggyorsabban megoldjuk az ügyet.

Ez egészen pontosan mit jelent?

Már a 2020-as fejlesztési tervünkben is szerepelt 2-3 nyilvános illemhely létesítése. Persze, tudjuk, hogy ennek a többszörösére van szükség, viszont egyik pillanatról a másikra már csak azért sem lehet rendezni ezt a kérdést, mert itt bizony nem filléres dologról van szó: emlékezetem szerint ezeknek az egységeknek darabja tízegy-néhány millió forint. Igaz, itt korszerű,



AHOVÁ A KIRÁLY ÉS AZ EGERBEN IDŐZŐ TURISTA IS GYALOG JÁR(NA)

VÁRHATÓ-E, HOGY VÁROSUNKBAN MEGOLDÓDIK A NYILVÁNOS ILLEMHELYEK ÜGYE?

XXI. századi létesítményekről van szó – vécék, mosdó, pelenkázó –, amelyek öntisztító rendszerűek, bankkártyával fizethető, tehát nincsen szükség személyzetre a működtetésükhöz. S hogy miért nem valósult meg ez a beruházás? Nos, mert 2020-ban a kormány nem adott fejlesztési hitel felvételére engedélyt a városoknak, önerőből pedig a szükséges pénzt semmiképpen sem tudtuk volna előteremteni. Abban természetesen nagyon bízom, hogy a jövő évben már valóság lesz ebből az elképzelésből.

Arról született már döntés, hogy hol kapjanak helyet ezek a nyilvános illemhelyek?

Még nem. Jómagam úgy gondolom, az Érsekkertben mindenképpen szükség lenne erre, akár csak a strand környékén. Igaz, a hely megfelelő kiválasztásával ez utóbbi talán együtt is megoldható lenne. S persze, a belváros is teljesen indokolt „célpont”, hogy a Felsővárosról vagy épp a legnagyobb forgalmat lebonyolító játszótérek környékéről már ne is beszéljünk. Ha jobban belegondolunk ebbe az egészbe, arra jutunk, hogy akár 8-10 ilyen egység is kellhet. Mindenesetre, amikor majd pontosítjuk a terveket, nem csupán a helyszíneket kell a lehető leghatékonyabban kiválasztanunk, de arra is figyelemmel kell lennünk, hogy ezek az egységek a legkevésbé bánták a városképet. Ismétlem, mindenképp el akarjuk érni, hogy a 2022-es költségvetésünkben valamely módon biztosítsuk a pénzügyi forrását két-három, jó esetben négy ilyen nyilvános illemhely kialakításának.

Ha már költségek... Vállalkozói alapon nem működhetne ez a történet?

Én lennék a legboldogabb, ha valaki azzal keresne meg minket, hogy befektetne iksz milliót, s csak a működtetésre kér engedélyt. Hasonlóra volt már példa, amikor is az egrí helyi járáti buszmegállót hozta rendbe egy cég, amely csak annyit kért, hogy a plexi felületek hirdetési jogaival ő rendelkezzen. Ez egy win-win helyzet, vagyis mindenki csak nyer rajta.

Van ötlete arra nézve, hogy a megelőző önkormányzatokat – és itt most mindegyikre utalok, legyen szó balliberális vagy konzervatív oldalról – miért nem különösebben foglalkoztatta ez a kérdés?

Fogalmam sincs, mert itt egy alapvető dologról van szó: nyilvánvaló ugyanis, hogy egyetlen, Egerbe látogató vendég sem érezheti igazán jól magát városunkban, ha a legelemibb szükségletei kielégítése akadályokba ütközik. Persze, ha az okokat keresgéljük, magam hajlamos vagyok azt hinni, azért nem törődött senki ezzel az ügygel, mert nem filléres történetről van szó, ugyanakkor ezzel a beruházással aligha lehet a népszerűségi listák élére kerülni, mert hogy egy-egy új illemhely létrejötte messze nem olyan, mint amikor valaki egy épületet ad át.



Megjegyzem, még csak azon állítás sem feltétlenül igaz, hogy az ember nem szerezhet jó pontokat a választóknál, ugyanis nemrégiben megszavaztatták Budapest polgárait, hogy milyen fejlesztéseket látnának legszívesebben a városukban, és bizony a nyilvános vécék ott szerepeltek e „kívánságlista” első helyeinek egyikén...

Igen, ez igaz, de az ember ettől függetlenül sem a vélt-valós politikai haszon reményében támogatja ezt a projektet, hanem azért, mert egy meglehetősen fontos dologról van szó, amely nem kizárólag az oly sokat emlegetett turistáknak jó, hanem – ahogy arra fentebb már céloztunk – a helyi embereknek és a döntően a turizmusból, idegenforgalomból élő vállalkozásoknak is.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT

SZOKÁSOK, HIEDELMEK, BABONÁK,

AVAGY MILYEN JELLEGZETESSÉGEKET
TARTOGAT SZÁMUNKRA
AZ Ó-, ILLETVE ÚJÉV

Sokan még emlékeznek a szilveszterhez és az újév első napjához kapcsolódó hagyományokra, de talán a fiatalabb generációk kevésbé avatottak, és nem feltétlenül ismerik az esetleg általuk is használt szokások eredetét. A témáról Badacsonyiné Bohus Gabriella idegenvezetőt kérdeztük.

Milyen eseményhez kapcsolódik a szilveszter kialakulása?

I. Szilveszter pápa 335. december 31-én hunyt el, így tulajdonképpen egy halálesethez és az ő nevéhez köthető az év utolsó napja. Az ősi télűző rituálék keresztény szokássá váltak, majd ez évszázadokon át folytatódott. Amikor elhagyjuk az óévet, és jön az új, akkor a hagyomány szerint zajongunk, eszünk, iszunk, illetve az is érdekes, hogy kit engedünk be a házukba elsőként.

Mi a jelentősége annak, hogy ki érkezik először január elsején?

Édesanyámhoz ilyenkor mindig be kellett mennie a férjemnek, ő volt az első vendége, így ilyenkor mindig boldog új évet kívánt az anyósának, mert fontos, hogy férfi lépjen elsőként a házba, - ők voltak ugyanis a védelmezők, az óvók, akik szerencsét hoztak. Akkor még figyeltek erre, hogy például ne a szomszédaszony érkezzen először.

Egyáltalán milyen jellegű ételleket szokás ilyenkor fogyasztani?

Elsősorban szemes ételleket, például lencsét, rizst, hiszen ezek a bőséget, a pénzt szimbolizálják. Fontos azonban, hogy a lencse éjfélkor már az asztalon legyen, mert így adja egész évre a bőséget, tehát ne akkor vegyük elő, vagy melegítsük. Elfogyasztani pedig éjfél után kell, már az újévben. Persze idetartozik a jó disznócsülök, amely megfőtt a lencsében, hiszen a malacra azt szokták mondani, hogy kitérja a szerencsénket. Éppen ezért az állat szinte minden formában megjelenik ilyenkor, sokan pedig megfogják a fülét, a farkát, hogy kívánjanak és szerencsét hozzon.



És milyen ételleket érdemes kerülni?

Az ősi magyar szokás szerint a hal elűszik, a csirke elszáll, így ezeket nem szabad fogyasztani, de elsősorban éjfél után nem ehetők, előtte még megenyedett. De ez vidékek szerint változó, a Tisza-tó környékén például halat ettek, mivel náluk a pikkelye jelképezte a pénzt.

Egerben milyen babonák maradtak fenn?

Máshol is szokásként említhető, így Egerben is, hogy pogácsát kell sütni, - ez nagy divatnak örvendett városunkban. A vendéglátásban is sokáig fennmaradt, de éjfélig mindenképpen meg kellett enni a pogácsát, utána már nem szabadott. Addig ugyanis meg kellett találni a benne elrejtett pénzt, amelyet egyébként nem sok pogácsába tettek, - ez a vendégek számától is függött, hogy legyen sikerélmény.

A dudaszó, a tűzijáték hogyan kapcsolódott a szilveszterhez?

A zajkeltés a gonosz, a rossz elűzését szolgálta. Ezt kolomppal tették, harangszóval, dudával, amit később a tűzijáték váltott fel, amely napjainkra fénynyé, vagy lézershow-vá változott. De reméljük, a dudaszó továbbra is elűzi a rosszat! Talán ez is napjaink túlkapásaihoz tartozik, hiszen a kolomp, a duda hangja is legendázó lehet, hogy elzavarja a gonoszt, ellenben a hatalmas durrogások, petárdák, amelyek sok balesetet okoznak és az állatok nyugalmát sem kímélik, nem mondhatók éppen szerencsésnek.

Milyen tilalmak jellemzik ezt az időszakot, mit ne csináljunk az év első napján?

A tilalmakat a keresztények hozták be. Korábban egészen más volt a családi struktúra, az asszonyoknak például állandóan dolgozniuk kellett, a tilalom miatt pedig végre megpihenhettek. Így ilyenkor nem moshattak, vasalhattak, sőt még vizet sem önthettek ki. Emellett újév napján semmit sem vihettek ki a házból, még a szemetet sem.

A ma embere mennyire tartja ezeket a szokásokat?

A pogácsát megsütjük, a disznót megvesszük, még a cukrászdákban is készítenek kis rózsaszínű malackákat, - ez sokaknak fontos. Ami viszont sajnos már gyakran elmarad, hogy bekopogjunk a szomszédokhoz éjfél után és boldog új évet kívánjunk. Sőt ilyenkor korábban az emberek átvittek egymásnak egy-egy üveg bort, vagy pezsgőt. Napjainkban kicsit távolságtartóbbá váltunk, pedig ez nem helyes, hiszen társaságban minden jobban esik.

Ami pedig még fontosabb, hogy otthon rend és tisztaság legyen, hiszen azt szokták mondani, hogy amit újév első napján csinálunk, az jellemzi majd az egész esztendő. Tehát ne veszekedjünk, ne gondoljunk rosszat, úgy éljük meg az elsejét, ahogy az egész évet szeretnénk: békében, boldogságban és egészségben!

SZERZŐ: VERES PETRA
FOTÓK: TV EGER



FOGADALMAK TÜKRÉBEN

IHÁSZ VERONIKA MESSZIRE FUTOTT RÉGI ÖNMAGÁTÓL

Az új év egyúttal az újrakezdés reményét, lehetőségét is adja. Sokan teszünk ilyenkor könnyed ígéreteket és ünnepélyes fogadalmakat, mert magunk mögött szeretnénk hagyni helytelen életmódunkat, rossz szokásainkat. Ígéretetni könnyű, ám nap mint nap állhatatosan kitartani a változásban nem is olyan egyszerű. Az ózdi Ihász Veronikának sikerült megvalósítania az elhatározását; ma már nem ugyanaz a lány néz vissza rá a tükörből, mint évekkal ezelőtt. Ha éppen nem fut, akkor minőségellenőrként dolgozik, rengeteget olvas, és a kedvese mellé négy mentett cicát is befogadott.

Mikor érkezett el az a pont az életedben, amikor végleg szakítani akartál korábbi önmagaddal?

Utánaszámolva már tizenegy éve. Hosszú évek elégedetlensége, nyavalygása után eljött a pillanat, amikor elhatároztam: nemcsak akarom a változást, de tenni is fogok érte. Ez nem dátumhoz vagy eseményhez kötődik, hanem egy teljesen átlagos napon egyszerűen azt éreztem: elég! Már nem szerettem a lányt, aki visszanézett rám a tükörből.

Miből lett eleged, minek nem bírtad elviselni a látványát?

Igazából szinte semmi nem volt rendben, nem találtam a helyem. Huszonevésen hétközben robotoltam, hétvégén söröztem a haverokkal. Dohányoztam és folyton unatkoztam. Mindig ugyanaz történt, mindig ugyanúgy. Néha nézegetem a régi képeket, és teljesen rosszul vagyok attól, hogy képes voltam az akkori kövér testemben élni, álmok nélkül. Azt vettem észre, hogy hiába vagyok fiatal, mégis kezdek elfakulni.

Mi mozdított ki ebből a monotonitásból, ürességből?

Egyik dolog jött a másik után. Először egy hétköznapi, nőket megszépítő tévéműsor hatására éreztem, hogy számomra is lehet remény. Elkezdtem odafigyelni a külsőmre. Vettem pár csinosabb ruhát, és közben ráébredtem, hogy a csinos ruha csak a csinos testen mutat jól. Persze addig is tudtam elvben, de akkor tudatosult bennem. Letöltöttem az első öt kilométerem futótervét, és egy hónap alatt elértem, hogy képes legyek fél órát kocogni egyhuzamban. Nagy fegyvertény ez! Meg is szaladt az önbizalmam, ezért fél év elteltével, egyik pillanatról a másikra, végleg felhagytam a dohányzással. Ezután amiatt rettegtem, hogy a cigi nélkül tovább fogok hízni. Azonnal diétába fogtam, és lelkesen futottam, tornáztam. Le is adtam tíz-tizenöt kilót. Rátaláltam azokra a mozgásformákra,

amelyek motiváltak, így hamarosan azt vettem észre: nem csak az álomalakért hajtok, hanem magáért a mozgásért mozogok. Nagy szerelmem lett például a rúd sport. Egy évre rá lefutottam az első félmaratont. Sírtam a célban, mint egy kisgyerek és fogadkoztam, hogy soha többé. Öt perc múlva már a maratont akartam. Több év futás és teljesítménytúrálás után belekóstoltam az ultrafutásba, és úgy maradtam.

Állt melletted valaki, vagy egyedül vívtad ezt a csatát?

Igazából azt hiszem, zászlóvivő típus vagyok, kezdetben én törtem az utat magamnak. Akadtak, akik motiváltak, például édesanyám, aki világegyetemben kemény munka és gyereknevelés mellett sportolt. Vagy az orvosom, aki nem leszoktató szerekkkel, hanem akaraterővel hagyta abba a dohányzást. 'Akaraterővel? Jól van, akkor én is meg tudom tenni!' – gondoltam. Nagyon be tud találni nálam a személyes példamutatás. Viszont egyedül fogytam le, edző nélkül futottam évekkig, egészen az első egyéni Ultrabalonomig. Később

akadtak társaim, barátaim. Mögöttem áll a futóegyesületem, a kedvesem pedig minden ultraversenyre elkísér, frissít, támogat. Ma már egészen más a helyzet, edző formálja a testem és a lelkem.

Miben más az életed, hogyan változtak meg a mindennapjaid?

Minden más. A változás a szellemi tompaságból is kiszakított. Kialakult bennem az igény a fejlődésre az élet minden területén. A mozgás a jellemet is erősíti, nem kevéssé. Nagyon messze még az utam vége, és hajlamos vagyok belesüppedni a kényelembe, de küzdök, mint az oroszlán – magammal, magamért. A sport a napjaim része, nem tudom elképzelni nélküle az életem. A futás által új, izgalmas helyekre jutottam el. Teljesen átalakult a baráti, ismerősi köröm, és rengeteg motiváló embert ismertem meg.

Biztos adódnak olyan napok, életszakaszok is, amikor nem könnyű kitartani az edzésben.

Csinálni kell és kész, mert fontos nekem és szeretem. Néha megengedem magamnak a pihenést, akár néhány hónapot is, ha testi vagy lelki problémám van. Szeptemberben részt vettem a görögországi Spartathlonon, és ez alkalommal kevésnek bizonyultam, 150 kilométer után kifutottam a szintidőből. Előtte sorozatos sérülésekkel küzdöttem, így számítani lehetett rá, mégis megrázott. Azóta még nem sikerült teljesen visszatálnom önmagamhoz. Néha küzdök a súlyommal, a kiegészéssel, de hosszabb távon tudom, hogy nem kell aggódnom: annyira szeretek mozogni, hogy ez mindig ki fog húzni a gödörből. Nem állítom, hogy örökké futni fogok, de valamit akkor is találok helyette.

Mit tervezel a jövőre nézve?

Elégé ötletszerűen neveztem jövő évi versenyekre, de szinte csak ultra, vagyis száz kilométer fölötti távban. Reménykedem, hogy a Covid nem fújja el a következő évet, kicsit sok volt az egyedül futkosásból mindannyiunknak. Elsősorban az életem egyéb területein szeretnék rendet tenni, de vannak hosszú távú terveim is. Egy ideje vegán lettem, nagy vágyam kialakítani egy egészségesebb étrendet. Jó lenne a futásban gyorsulni. Vonz több hazai és külföldi terepverseny. Újra megpróbálkozni az akadályversenyekkel. Bakancslistán szerepel a sziklamászás, és a legfőbb: pár éven belül tiszteletmet tenni Leonidas lábánál, a Spartathlon céljában.

SZERZŐ: CSÁK-NAGY KRISZTA
FOTÓK: VINCZE GÁBOR



SPORT A JÁRVÁNY ALATT

Az Egri Civil Kerekasztal sportszekciójának tagszervezői sem úszták meg a 2021-es évet a Covid-anomáliák nélkül. Az együttműködés lehetőségei beszűkültek. Az óvatosság és konkrét gondok miatt a rendezvények többségét sem lehetett megtartani, és a megszokott támogatások is elmaradtak a járvány miatt. Ennek ellenére a jubileumi Civil Ünnepen színvonalas programok adtak ízelítőt sokszínű életükről. További pozitívum, hogy az egyesületek tevékenysége nem roppant meg.

SZÉCHENYI SE

A felnőtt férfi tekecsapat az NB II keleti csoportjában szerepel. Sajnos a Covid-helyzet a bajnoki helyezésként is nagyon beleszól, emiatt a tervezettnél hátrébb, a 12 csapatos mezőnyben a 9. helyen végeztek. A Tekecsarnok tulajdonosváltása is hátrányosan érintette az egyesületet. Kényszermegoldásként – a Teke szövetség engedélyével - felcserélték a pályaválasztói jogokat, ennek megfelelően egy félévet nyertek az egri tekepálya gondjának megoldására.

EGRI TESTEDZŐ CLUB

Az egyesület elsősorban tájékoztatósi futásban biztosítja sportolói számára a sikeres szerepléshez szükséges feltételeket többek között Eger MJV Önkormányzatának elismerésével és támogatásával.

A nagy szakmai hozzáértéssel és sok önkéntes munkával megszervezett, országosan is elismert rendezvények, például a Barokk Futóparádé, a Tortúra 65 és a Dobó István Emlékverseny a forrásbővítés lehetőségét teremti meg.

Az utánpótláscsoport az Eger Városi Sportiskola keretei között végzi az egyre biztatóbb eredményeket hozó szakmai munkáját. A 20 fős utánpótláscsapat legnagyobb sikerét Komáromi Sára érte el a Magyar Bajnoki és Országos Diákolimpiai 2. helyezéssel.



2021 legkiemelkedőbb eredménye Simon Ágnes bronzérme a 48 ország 1500 sportolójának részvételével megrendezett Masters Világbajnokságon.

EGRI SENIOR ÚSZÓKLUB

Az egyesület 2021-ben is biztosította tagjai részére a rendszeres edzést, sportolást és versenyzést. Sportkapcsolatokat erősítve rendezték meg az idei XVI. Nemzetközi Bitskey Aladár Senior



Úszóversenyt, ahol megemlékeztek a régi sikeres egri úszókról is. A Covid-járvány miatt a Magyar Úszók Országos Szövetsége idén csak 5 versenyt tudott megrendezni, ahol a versenyzőik 70 első helyet és több értékes helyezést értek el. A XVI. Nemzetközi Úszóversenyt 2021 szeptemberében rendezték Egerben, 175 résztvevővel.

EZÜSTIDŐ SZABADIDŐS EGYESÜLET

Mint az Életet az Éveknek Országos Nyugdíjas Szövetség Heves megyei Szervezetének tagja, a 2021-ben szervezett megyei sportversenyeken eredményesen szerepelt, így többek között a Megyei Senior Sportversenyen, Tiszánánán vegyes csapat-összeállításban különdíjat nyertek, míg a Megyei Senior Tekebajnokságon Bélapátfalván a férfi és női csapat is I. díjat nyert.

SZERZŐ: DR. NAGY ÁRPÁD
A SPORTSZEKCIÓ VEZETŐJE

SPORT

A HÓNAP ESEMÉNYE

MAGYAR KUPA-GYŐZTES A NŐI VÍZILABDACSPAT

Kilenc év után újra Magyar Kupa-győztes a Tigra-ZF-Eger OB I-es női vízilabdagárdája. A sorozat elődöntőjében a Szentest múlták felül 10-9-re, így 2012. november 11-e után ismét döntőbe jutottak, ahol a Dunaújváros várt rájuk. Az első perctől kezdve fegyelmetlenül játszott az Eger, aminek az eredménye is meg lett, hiszen egészen a második negyed elejéig vezettek. Az ellenfél utolérte őket, végül azonban 7-6-ra ez egriek nyertek a címvédővel szemben.

LABDARÚGÁS

NOVEMBER 28. NB III.		
ÚJPEST FC II.	3-2	EGER SE
DECEMBER 5.		
TÁLLYA KSE	1-2	EGER SE
DECEMBER 4. NB II. NŐI		
EGER SE LABDARÚGÓ SPORT KFT.	1-5	NAGYKÁTA SE
DECEMBER 12.		
CIGÁND SE	1-3	EGER SE LABDARÚGÓ SPORT KFT.

KÉZILABDA

NOVEMBER 27. NB I.		
HE-DO B BRAUN GYÖNGYÖS	33-28	SBS-EGER
DECEMBER 4.		
PICK SZEGED	44-29	SBS-EGER
DECEMBER 10.		
SBS-EGER	21-36	BALATONFÜREDI KSE
DECEMBER 4. NB I/B NŐI		
ESZTERHÁZY SC	27-25	OXXO ENERGY OROSHÁZI NKC
DECEMBER 11.		
HAJDÚNÁNÁS SK	18-21	ESZTERHÁZY SC

VÍZILABDA

NOVEMBER 24. OB I.		
KAPOSVÁRI VÍZILABDA	10-8	KLUB -TIGRA-ZF-EGER
NOVEMBER 27.		
TIGRA-ZF-EGER	14-6	PVSK MECSEK FÜSZÉRT
DECEMBER 4.		
TIGRA-ZF-EGER	15-11	SZEGEDI VE
DECEMBER 8.		
METALCOM SZENTES	12-15	TIGRA-ZF-EGER
DECEMBER 18.		
TIGRA-ZF-EGER	18-13	PANNENERGY-MVLC MISKOLC
NOVEMBER 27. OB I. NŐI		
GYVSE-UNI GYŐR	4-18	TIGRA-ZF-EGER

SZERZŐ: TISZLAVICZ LUCA

„NINCS IDŐM UNATKOZNI”

BESZÉLGETÉS SIMORJAY EMESE SZÍNműVÉSSZEL

Majdnem húsz éve már annak, hogy Simorjay Emese itt él Eger mellett, Noszvajon. A szerelem hozta ide a fővárosból, de nemcsak a párjába, hanem a vidéki életbe, a környékbe is beleszeretett. Hogy mivel tölti ma-napság az idejét, milyen élményeket adott számára a budapesti színházi évek, és hiányzik-e neki a színház – erről vallott interjúnkban.

A Színház- és Filmművészeti Főiskola operett-musical szakán végzett színművész különböző műfajú darabokban játszhatott, és közkedvelt tévéjátékok, sorozatok karaktereit formálhatta meg. Kellemes hangját nagyon sok sorozatból ismerhetjük, de leginkább a Dallas Pamelájának hangjaként maradt meg a nézőkben.

Mi vonzotta Önt annak idején a színésszpálya felé?
Nagycsaládból származom, negyedik gyerek voltam, mégpedig a legkisebb. Igyekeztem felhívni magamra a figyelmet, aktív, virgoc, nyughatatlan kislánként. Többféle sportágat kipróbáltam, művészi tornáztam, balettoztam, szertornáztam, atletizáltam, de érdekelt a zene is, zongorázni tanultam, kórusban énekeltem. A színészi pályára nem gondoltam. Kerestem az utam, nem igazán tudtam még a gimnázium elején sem, merre tanuljak tovább. Másodikos gimnazistakoromban egy barátnőmmel benevezünk a Ki mit tud?-ra. Ekkor az iskolában ki kellett töltenem egy kérdőívet, benne többek között egy kérdéssel: hol szeretnék továbbtanulni. Hirtelen jött ötlettől vezérelve beírtam a Színház- és Filmművészeti Főiskolát, és onnantól ez lebegett a szemem előtt. Különleges évben felvételiztem, mert akkor két prózai osztály is indult nappalin, egy filmes és operett-musical osztály pedig estin. Jeleltkeztem a prózai szakra és a filmes osztályba is. A prózai szakon a harmadik rostáig jutottam, de sajnos nem sikerült a felvételi, viszont a harmadik fordulóban Várkonyi Zoltán visszahívott, énekeljek valamit. Ezután vettem fel az esti operett-musical osztályba. A főiskolai évek alatt a Vígszínházban játszhattam statisztaként, olyan színészekkel, mint Darvas Iván, Ruttkai Éva, Kern András, Hernádi Judit, Bánfalvy Ágnes, Peremartoni Krisztina, Balázs Péter, Szombathy Gyula, Szilágyi Tibor és Tahi-Tóth László. Emlékezetes élmény volt velük dolgozni, igazából ott tanultam ki a szakmát. A főiskola elvégzése után hívtak Gali László Debrecenbe, de hívtak Budapesten az Arany János Színházba is, és én a fővárost választottam. Kilenc éven keresztül számtalan kedves szerepet eljátszhattam. Közben



különböző darabokban vendégszerepeltem a Rock Színházban, a Radnóti Színpadon és a Vidám Színpadon. Ezzel párhuzamosan elkezdődtek a szinkronok, a sorozatok, például a Nyolc évszak, vagy a Szomszédok, és különböző tévéjátékokban, filmekben is szerepet kaptam. Nagyon mozgalmas lett az életem, sok lehetőség megtalált, kipróbálhattam magam különböző műfajokban. Operett-musical szakon végeztem, de nagyon érdekelték és izgattak a drámai szerepek is. Természetesen én is küzdöttem saját magammal, sikerül-e úgy életre keltenem egy-egy figurát, ahogyan szeretném, de igyekeztem mindig elérni a belső mércémet, és minden színházi és filmes szerepemért hálás vagyok. Izgalmas játék volt számomra mindkét világ.

Nagyon sokan megismerték a hangját a különböző szinkronszerpeken keresztül is. Milyen élményt adott ez a világ?

Annak idején a végzett főiskolásokat megkereste a Pannónia Szinkronstúdió, és sorra jöttek a hangomnak megfelelő szerepek. Izgalmas munka volt, pillanatok alatt kellett produkálni bizonyos érzéseket, hangulatokat. A szinkron kiegészítette a színházi munkát, nagyon sok drámai karakter szerepébe élhettem bele magam. Hazai Gyuri bácsival (Hazai György szinkronrendező – a szerk.) dolgoztam épp, amikor megmutatta a Dallas című sorozatot, és meg-

kaptam Pamelát. Több mint négy éven keresztül szinkronizáltam őt, szinte mi is egy családdá váltunk a kollégáimmal. Az akkori szinkronmunka nagyon igényes, és nagyon emberközelí, művészi munka volt. Még nem digitálisan dolgoztunk, hanem sokkal lassabban, aprólékosabban, minden részletet kidolgozva.

A kilencvenes évek végétől elcsendesedett ön körül a színházi élet. Ezt hogyan élte meg?

Eleinte nehezen. Egy idő után kevesebb szerepet kaptam, én pedig nem akartam kopogtatni senkihez, sehová. Így a színházi munka szép lassan megszűnt... Ugyanakkor éreztem már azt is, hogy - közel a negyvenhez - családot, gyereket szeretnék, valahogy más lett a prioritás.

És ez a vágy meg is valósult...

Igen, egy edzőtáboros kiruccanással kezdődött, amit Egerbe szerveztek. Elvittek minket borkóstolóra, és ott ismerkedtem meg Gyurival, a jelenlegi férjemmel. Mondhatnám, szerelem volt második látásra. Két év múlva összeházasodtunk, rá egy évre megszületett a fiunk, Gergő. Érett felnőttek voltunk már, mindketten tudtuk, mit várunk egy kapcsolatban a másiktól. Eleinte Egerben kerestünk lakást, de végül rátaláltunk noszvaji otthonunkra. Nagyon boldogok vagyunk itt, szeretem ezt a csodálatos, barátságos, kedves falut, és persze Egert, és a környékét. Kutyák, macskák vesznek körül, sok időt töltök a kertben, és gondoskodom a családomról, például a közel százéves édesanyámról is. Nincs időm unatkozni.

Nem hiányzik a színpad?

De, olykor igen. Viszont tisztában vagyok azzal, hogy a drámairodalom nem ontja a velem egykorú nőkre írt szerepeket. Ugyanakkor 10 éve dolgozom már az Egri Érseki Fiúkórusral - ahol a fiam is hat évig énekelt -, és különböző felkérések is vannak Noszvajon ünnepi alkalmakra. A kórusral való fellépések, a műsorvezetés, az előadóművészet kárpótol, karbantartja a lelkeket, és a közönséggel is tudok találkozni.

SZERZŐ: VASS JUDIT
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT





2022

JANUÁR

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

FEBRUÁR

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28						

MÁRCIUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

ÁPRILIS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

MÁJUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

JÚNIUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

JÚLIUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

AUGUSZTUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

SZEPTEMBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

OKTÓBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

NOVEMBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

DECEMBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Bár a modern képalkotó diagnosztikai eljárások azon vizsgálatok közé tartoznak, amelyekkel életünk folyamán valamennyien kapcsolatba kerülünk, az átlagember mégis csak nagyon-nagyon keveset tud az e területen folyó munkáról. Nem úgy Kovácsné Vékási Adrien, aki több mint negyven évvel ezelőtt kezdett el dolgozni a jelenlegi Markhot Ferenc Oktatókórház radiológiai osztályán, és aki – egy kisebb kitérőt követően – ugyanitt közel másfél évtizede vezető asszisztensként teszi a dolgát. Találkozásunk során nemcsak e hosszú időszak néhány állomásáról, de mindennapi tevékenységéről is kérdeztük.

Mivel régen ismerjük egymást, álságos lenne, ha a formáságok kedvéért magázódnánk... Ám sok év ide vagy oda, nem tudom, miként kerültél az egészségügybe. Netán volt előtted valamilyen családi minta?

Jóllehet a középiskola elvégzése után választhatam volna bármilyen utat – mondja Vékási Adrien –, az egészségügy valahogy magától értetődőnek tűnt számomra. Ami aligha véletlen, ugyanis a nevelőapukám orvos, közelebről belgyógyász volt, és noha meglehetősen korán elvesztettük őt, a példája nyilvánvalóan motivált engem. De említhetném az édesanyámat is, aki nemcsak úgy gondolta, hogy e hivatás nekem megfelelő lenne, de aki maga is az egri kórház alkalmazottja volt, igaz, ő adminisztratív vonalon ténykedett. Mindent egybevetve úgy is fogalmazhatnánk, hogy az egészségügy észrevétlenül magába szippantott.

És miért éppen a radiológián kötöttél ki?

Az igazság az, hogy volt bennem némi művészhajlam – például nagyon szívesen rajzolgattam –, ami miatt talán érthető, hogy az a fajta képi világ, ami a radiológiában is megjelenik, egyszerűen magával ragadott. Úgy hiszem, ennek és az anatómia iránti érdeklődésemnek köszönhető, hogy annak idején valósággal szerelmes lettem ebbe a területbe, amely vonzalom mindmáig tart. Pedig nem csekély idő telt el az ideérkezésem óta, s nem is kis utat kellett bejárni. 1980-ban segéd röntgenasszisztensként indultam, röviddel ezt követően pedig jött a két éves röntgenasszisztensi iskola Budapesten. 1985-ben aztán elkezdtem a tanulmányaimat az egészségügyi főiskolán, ahol 1989 nyarán szereztem meg a diplomámat. Ami amúgy is emlékezetes év volt, ugyanis ekkor született meg az első gyermekem. És bár több mint negyven esztendő borzasztóan sok, elmondható, csak a közelgő nyugdíj az, ami miatt az innen való távozás gondolatával kell megbarátkoznom.



„SZAKMAILAG ÉS EMBERILEG IS REMEK GÁRDA A MIÉNK”

KOVÁCSNÉ VÉKÁSI ADRIENT, A RADIOLÓGIAI OSZTÁLYVEZETŐ ASSZISZTENSÉT KÉRDEZTÜK



Köztudott, hogy a képalkotó diagnosztikánál használt gépek milyen elképesztő ütemben fejlődtek és fejlődnek. Amiből következően a szakdolgozóknak is folyamatosan újat kell tanulniuk...

Ez így van. Noha a hagyományos radiológiában az idők során az, hogy milyen típusú felvételeket kell készíteni, nem változott, ám a berendezések rettenetesen sokat korszerűsödtek. Emlékszem, annak idején nem győztük csavargatni, rögzíttetni az eszközöket – hogy a filmek előhívásának körülményes és időigényes voltáról már ne is szóljak –, míg napjainkban a gép egy-két mozdulat után magától teszi a dolgát, felvéve a szükséges pozíciókat, s a munkatársaimnak legfeljebb korigálniuk kell, ha valaki az egészségi állapota vagy éppen a kora miatt nem tud úgy elhelyezkedni, ami a felvétel szempontjából ideális lenne. Számomra amúgy a legdöbbenetesebb az a fejlődés, amit a nagygépek esetében lehet tapasztalni, és amelynek eredményeként ma egy 128 szeletes CT- és egy 70 centiméter átmérőjű MR-berendezésünk van, amelyek hihetetlen dolgokra képesek. Ennél csak annak örülök jobban, ahogyan a munkatársaim ezeknek a rengeteget tudó eszközöknek a használatához felnőttek. Noha eleinte volt bennünk némi félelem, mivel más gépekhez szoktunk, teljesen zökkenőmentesen sikerült elsajátítani a kellő ismereteket.

Elérzékenyültél, amikor az itteni csapatról beszéltél...

Igen, mert az jutott eszembe, milyen jól képzett, hozzáértő szakdolgozóik gárda van az osztályon. Az utóbbi

néhány évben például kizárólag diplomásokat vettünk fel, akik valamennyien tehetségesek és szorgalmasak. A régiek pedig nem csupán befogadták őket, de szívesen segítenek nekik, ami nem is nélkülözhető, mert bár a négy év alatt biztosan kiváló elméleti képzésben volt részük, szükségük van azon tapasztalatokra, amikre a sokszor több évtizede itt dolgozók tettek szert. Bármely részlegünket is nézem – a fekvő-, illetve a járóbeteg-ellátást, a mammográfiát, a CT-t és MR-t, a DSA-t vagy épp az adminisztrátorokat –, azt látom, hogy mindenütt kiváló csapat van, így könnyű a dolgom. Szakmailag és emberileg is remek gárda a miénk. Örül a szívem, hogy velük dolgozhatok, és persze, fáj, hogy nem is olyan sokára el kell válnom tőlük.

A gyógyító osztályok esetében tudjuk, milyen igényeik vannak a betegeknek. De vajon mi az, amit a radiológia szakdolgozóitól elvárnak?

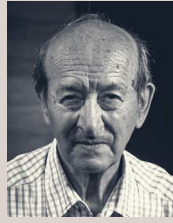
Például az, hogy folyamatosan tájékoztassuk őket a várható vizsgálat mikéntjéről, világosítsuk fel arról, mi is vár rájuk, illetve nekik milyen teendőik vannak. Emellett – érthető módon – szeretnének minél gyorsabban túlesni a dolgon, s lehetőség szerint az előre jelzett időpontban. Ami nem mindig annyira egyszerű, ugyanis előfordulhat, hogy egy-egy beteg esetében meg kell ismételnünk a vizsgálatot, netán ki kell egészíteni azt. Ez csúszáshoz vezethet, amiként az is, ha valamilyen sürgős eset adódik, netán egy kisgyerekről van szó, mert ezek elsőbbséget élveznek. De igyekeznünk tartani az ütemtervet, hiszen tisztában vagyunk azzal, hogy nem jó várakozni.

Sok szó esett már az itt töltött negyven évről. Mi az, ami ennyi időn át itt tartott?

A szakma iránti változatlan érdeklődésem túl főképpen azok, akikkel naponta együtt dolgozunk: az osztályvezető főorvosnő, aki mindent megtesz, hogy a munka zökkenőmentesen folyjon, az orvosok, a rezidensek, illetve az a kiváló csapat, amelyről már szó volt, és akik miatt nemhogy szégyenkezni nem kell majd az utódom előtt, de akikre mindig büszke lehetek.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓ: VOZÁRY RÓBERT

„A lelki gazdagodás hatalmas forrásai erednek a zenéből. Azon kell lennünk, hogy minél többek számára megnyíljanak.”
(Kodály Zoltán)



Dr. Szecskó Károly történész, levéltáros 1957-ben főiskolásként került Egerbe, amelynek miliője magával ragadta. Egész életében azon dolgozott, hogy a város múltját, neves embereit megismertesse az itt lakókkal. Szerelmese volt Egernek - Eger pedig nagyra értékelte tudását. 2020. február 27-én eltávozott közülünk, de pótolhatatlan tudását, jegyzeteit felesége, dr. Szecskó Károlyné Emőke segítségével továbbra is megosztja velünk.

FÓGEL ELEMÉR ÉS FELESÉGE, KAUFMANN EMMA

A 20. századi Eger zenei, kulturális életében meghatározó szerepet töltött be az a kivételes házaspár.

Fógel Elemér Kolozsvárott született 1896. december 17-én. Hatéves volt, amikor a család Egerbe költözött. Édesapjának, Fógel Antalnak textilüzlete volt. Édesanyja, Demuth Laura három fiukat nevelte: Zoltánt, Elemért és Antalt. Elemér a Ciszterci Rend Egri Katolikus Főgimnáziumában tanult, s osztálya 1914-ben „hadierettségét” tett, mert azonnal kivezényelték őket a frontra. A háború után Budapesten beiratkozott a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemre, ahol gépészmérnöki diplomát szerzett. Ezzel párhuzamosan zenei tanulmányokat folytatott az Országos Magyar Királyi Zeneakadémián, gordonka szakon. Tanulmányai befejezése után visszatért Egerbe, és édesapjának segített az üzletben.



Itt ismerkedett meg Kaufmann Emmával, akivel 1925-ben Egerben kötöttek házasságot.

Fógel Elemért 1926-ban az Eger Városi Vízműnél mérnökként alkalmazták. Feladata volt, hogy felmérje az Eger alatt húzódó pincerendszert, megtervezze a város víz- és csatornahálózatát, valamint a munkálatokat irányítsa. Az akkor épült víztisztító-berendezést sokan kételkedve fogadták. Az avatáson Fógel meggyőzte a kételkedőket, mert ivott a kristálytisztá vízből. Megindult a városban a folyóvíz-szolgáltatás.

A II. világháború idején azonnal behívták katonának, de itthon is nagy szükség lett volna rá. Ő volt Eger légvédelmi parancsnoka és a vízművet ért háborús károk helyreállítását irányította. A város vezetősége kijárta a Slavonice Katonai Parancsnokságnál, hogy hazairányítsák Egerbe. Amikor a táborig csendőrök el akarták hurcolni a vízművek dolgozóit kényszer munkára, Fógel a csendőrszázadosnál kiharcolta, hogy a gépüzemek

munkásait mentesítsék a bevonulási kötelezettség alól. Cserébe el kellett volna árulnia, hogy Eger alatt helyezkednek el a földalatti folyosók. Mivel ezt nem tette meg, kis híján főbelőtték.

Fógel megszervezte a város víz- és villanyellátását, és az általa szervezett őrséggel megmentették az üzem gépeit a felrobbantástól. 1944. november 18-án, amikor kivonultak a németek Egerből, magukkal hurcolták őt is. Szovjet hadifogságba került, ahonnan 1947 júliusában került haza, testsúlyának felére fogyva.

Állását elfoglalták, de hűséges munkásai elérték, hogy visszakapja főmérnöki beosztását. Eger lakóinak bizalmát is élvezte. 1941-ben a Csákó városnegyed fertálymesterévé választották.

Fógel Elemér 1967. június 22-én hunyt el. A Fájdalmas Anya (Hatvani) temető családi sírjában nyugszik szüleivel és feleségével együtt.

Fógelné Kaufmann Emma Erdélyben született, Nagyköveser községben 1897. június 16-án. Édesapja, Kaufmann Teodor sváb származású hivatalnok, édesanyja Klinkowsky Anna pedig lengyel származású volt. Emma hamar árvaságra jutott, s anyai nagynénje nevelte. Temesvárott kezdett hegedülni, és tanára biztatására ment a Magyar Királyi Zeneakadémiára.

Amikor Gáspárdy Katinka zeneiskolájának szüksége volt hegedűtanárra, személyesen utazott Budapestre. Az Akadémián a frissen végzetek közül Kaufmann Emma művésztanárt ajánlották, aki Okleveles Énektanítói képesítést is szerzett. Gáspárdy magával hozta Egerbe, és szinte lányaként gondoskodott róla. Kiházasította, megszervezte az eljegyzési vacsorát, az esküvőt, és stafírunkkal is ellátta.

Az ifjú tanárnő sok hangversenyen fellépett, s az egriek hamar megszerették. A szimfonikus zenekar hangversenymesterének is felkérték, ahol megismerkedett Fógel Elemérral. 1925-ben kötöttek házasságot. Judit (1936–2021) lányuk szintén a zenetanári pályát választotta.

Az 1920-as évek elején megalakították a Kaufmann-Fógel vonósnégyest, amelynek tagjai a szimfonikus zenekarban is játszottak: Kaufmann Emma I. hegedű, Stocker István II. hegedű, dr. Límann Emil brácsa, Fógel Elemér cselló. Sokfelé jártak



hangversenyezni az országban, mert hamar elterjedt híruk a zenekedvelők körében. Egerben lassan nélkülözhetetlenekké váltak, szinte minden jótékony célú műsorban szerepeltek.

Fógelné az államosításig délelőtt az Angolkisasszonyoknál, délután a Gáspárdy zenedében tanított, este zenekari próbákon vett részt, maradék idejében pedig gyakorolt, szóló hangversenyeire készült.

Több növendéke végezte el a Zeneakadémiát, közülük a legismertebb Kroó György, aki a 20. századi magyar zenekritika- és zenetörténet-írás meghatározó alakja.

Egerben az 1930-as években a szülők aláírásokat gyűjtöttek egy zeneiskola felállítására. Így 1935 szeptemberében megnyílt a Dobó tér 9. számú ház első emeletén az államilag engedélyezett és a város által segélyezett Magán-zeneiskola. Igazgató és hegedűtanár Fógelné Kaufmann Emma, tiszteletbeli igazgató és zongoratanár Gáspárdy Katinka, II. zongoratanár Gyárfásné Huberth Jolán, zeneelmélet-tanár Szalay Lajos orgonaművész volt. Bár az iskola kisebb-nagyobb problémákkal küzdött – a háború idején is csak néhány hónapig szünetelt –, 1950-ben mégis bezárták.

Fógelné hosszas közbenjárására 1953-ban a Panakosztaházban megkezdte működését az Állami Zeneiskola, amelynek első igazgatója lett. (A szépen felújított épület napjainkban is a Farkas Ferenc Zeneiskola otthona.) Évente többször tartottak tanári és növendékhangversenyeket. Fógelné szervezett egy gyerekzenekart is, amelynek akkora sikere volt, hogy nem győzték a meghívásokat teljesíteni.



A város szeretett Emmi néni nyugalmába vonulása után is bejárt tanítani, amíg fizikai ereje engedte. 1973 novemberében a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola az 50 éves kimagasló szakmai tevékenységét díszoklevéllel ismerte el.

Fógelné Kaufmann Emma 1976. március 15-én örökre elaludt. Szeretett férje mellett nyugszik a Hatvani temetőben.

SZERZŐ: SZECSKÓ KÁROLY



Ötvenöt éve ilyenkor magyarok milliói várták hatalmas izgalommal a hétvégéket, hogy leülhessenek a tévékészülék elé megnézni, vajon milyen újabb és újabb bonyodalmakba keveredik a Princ becenévre hallgató Rémai László honvéd a Princ, a katona című, 13 részes televíziós sorozatban, amely A Tenkes kapitánya után a Magyar Televízió második nagy vállalkozása volt. És ami – tegyük hozzá – úgyszintén hatalmas sikert aratott, hiszen az 1966. december 2. és 1967. február 18. között sugárzott epizódokat ugyanúgy egy ország nézte, akár csak Eke Máté viaskodását a labancokkal. Az egriek pedig még inkább magukénak érezhették a történetet, lévén a széria nem jelentéktelen hányadát a városban forgatták, köszönhetően annak, hogy a sztori szerint Rémai honvéd, alias Princ a Dobó István Laktanyába vonult be kötelező sorkatonai szolgálatának letöltésére. És, ha már A Tenkes kapitánya került szóba... Míg ez a már befutott, sokak által szeretett Zenthe Ferencnek jelentett még nagyobb rajongótábor, addig a Princ címszerepe egy fiatal, akkor még javarészt ismeretlen vígszínházi színésznek, a később nemcsak hazánkban, de tőlünk nyugatabbra is igen komoly hírnévre szert tevő Ernyey Bélának hozott országos ismertséget és népszerűséget. Vele beszélgettünk a legendássá váló sorozatról és az annak készítése során szerzett élményekről.



ÖTVENÖT ÉVE AZ EGRI DOBÓ LAKTANYÁRA FIGYELT AZ EGÉSZ ORSZÁG

BESZÉLGETÉS ERNYEY BÉLÁVAL, A *PRINC*, A *KATONA* CÍMŰ SZOROZAT FŐSZEREPLŐJÉVEL

**Előjáróban arra lennék kíváncsi, vajon mi jut legelőször az eszébe, ha valaki – ez esetben én – szóba hozza a ke-
reken 55 esztendővel ezelőtt bemutatót Princet...**

Annyit tudni kell – mondja Ernyey Béla –, hogy a forgatásokon túl igazán sok élmény megszerzésére nem volt lehetőségünk, ugyanis az akkori rendszer úgy működött, hogy az a színház, amihez az ember tartozott, szeptembertől júniusig senkit nem adott ki filmcsináláshoz, ami azt jelentette, hogy a mozi- vagy tévéfilmeket a maradék időszakban kellett leforgatni. No, már most, miután a Princ, a katona 13 részes volt, érthető, hogy a rendelkezésünkre álló szűk három hónapban jószerivel éjt nappallá téve a kamera előtt kellett állnunk, így aztán nem sok időnk maradt szórakozásra, kikapcsolódásra vagy akár csak egy kis csavargásra. Mivel én a címszereplőt alakítottam, egy szuszszanasnyi szünetem sem volt, úgyhogy iszonyatosan fáradt voltam. Sőt, az is előfordult, hogy amikor olyan jeleneteket vettek fel, amelyben nekem nem kellett jelen lennem, állva elszundítottam, míg a gyártásvezető fel nem keltett, hogy újra én következem. Ettől függetlenül akadtak olyan jópofa, ikonikus sztorik – ilyen volt egyebek mellett a libák befestése –, amelyek bennem is mindmáig éppen úgy megmaradtak, mint a nézőkben.

Hallottam egy olyan históriáról is – fogalmam sincs, igaz-e –, hogy Princnek, pontosabban Ernyey Bélának Egerben nemcsak filmbeli, a szerepüket játszó katonákkal volt dolga, hanem valódiakkal is...

Ez így van. Történt ugyanis, hogy egy alkalommal késő estig forgattunk, én pedig már annyira fáradt és éhes voltam, hogy semmi kedvem sem volt átöltözni civilbe, így aztán az egyenruhában indultam el vacsorázni egy vendéglőbe. Mivel nem gyalog mentem, hanem az akkori kis autómmal, úgy véltem, sem útközben, sem a vendéglátóhelyen nem lehet semmi baj, különösen, hogy ez utóbbi csak néhány percre volt attól a szállodától, ahol laktunk. De elég rosszul gondoltam, mert alighogy megrendeltem az ételt, megjelent a katonai rendészet, s arról faggattak, hogy ki vagyok. Amikor elmeséltem,

hogy a laktanyában egy filmsorozatot forgatunk, rendkívül jót nevettek, hogy mennyire vicces fiú vagyok, ám az égvilágon semmit sem hittek el abból, amit előadtam nekik. Ezen túlságosan nem is csodálkoztam, miután akkoriban egy teljesen ismeretlen vígszínházi színész voltam. A lényeg, hogy rögtön bevitték a laktanyába tisztázni a tisztázandókat, ami természetesen sikerült is, ám mire végeztünk, a vendéglő már bezárt, úgyhogy lóttak a finom vacsorámnak.

Aki csak írt valaha is a Princről, nem mulasztotta el megjegyezni, hogy – hála a sorozatnak – az Ön nevét egyik pillanatról a másikra megismerte az egész ország, s akkor még nem is beszélünk arról a példátlan népszerűségről, amelyet a kissé felelőtlen, könnyelmű, ugyanakkor szerethető és magát a legnagyobb bajokból is kivágó Rémai honvéd karakterének megformálása eredményezett. Meglepte, hogy 1967 februárjára hazánk még oly aprócska településein is tudták, ki is az az Ernyey Béla?

Talán nem szerénytelenség, ha azt mondom, valahol számítani lehetett erre, lévén a magyarországi sorozatok egyik sajátossága volt, hogy az azokban főszerepet játszóak a közönség kedvenceivé váltak. Ami természetesen nem volt véletlen, ugyanis még nem léteztek kereskedelmi csatornák, így aztán az esti otthoni szórakozást a versenytársak nélkül működő Magyar Televízió műsorai jelentették. Szóval a történetnek ez a része nem ért váratlanul, az viszont meglepett, hogy éppen engem választottak ki a címszerepre. Nem véletlenül, ám a dolog hátterét csak kevesen ismerik. Tudni kell, hogy a forgatást megelőző évben született egy másik, úgyszintén az egykori Magyar Néphadseregben játszódó film is, mégpedig a Patyolat akció, amelyben nekem is volt egy szerepem, s amit az a Fejér Tamás rendezett, aki később a Princ, a katonát is. És noha mi akkor még nem tudtuk, később kiderült, hogy ez a vígjáték többek között azzal a szándékkal is készült, hogy megtalálják a főszereplőt a Princhez. De – ismétlem – nekünk erről fogalmunk sem volt, és csak jó fél év múlva közölték velem, hogy a Fejér Tamás engem szemelt ki Rémai honvéd megformálására. Ami nem pusztán



nagy megtiszteltetés volt számomra, de a pályafutásom szempontjából is fontos állomás, mivel – mint említettem – teljesen biztos volt, hogy ez a televíziós sorozat garantálja a népszerűséget.

Ha már itt tartunk... Véleménye szerint mi lehetett e sorozat titka, hiszen az egyes epizódok – a kor szellemének megfelelően – meglehetősen didaktikusak voltak, amikor is megmutatták, hogy az egyes társadalmi jelenségekről hogyan is kell helyesen gondolkodni...

Szerintem a Princnek is, akárcsak a többi hasonló szériának, az volt a legfőbb vonzereje, hogy még a legkisebb szerepeket is jól ismert, kiváló színművészek alakították. Tehát például a Princben jómagam is olyan nagyszerű társakkal játszhattam, mint Zenthe Ferenc, Avar István, Gobbi Hilda, Kállai Ferenc, Őze Lajos és még nagyon hosszan sorolhatnám. A másik tényező pedig, hogy a magyar nézők ki voltak éhezve a hazai sorozatokra, tehát olyasféle történetekre, amelyek itthon játszódnak, az itteni emberek mindennapjaival foglalkoznak. A Princ is ilyen volt. Az már más kérdés, hogy a cselekményre igencsak rányomta a bélyegét a korszak ideológiája, nem különben az a tény, hogy a Magyar Néphadsereg ott bábáskodott a sorozat megszületésénél. Ezt már csak azért is tudomásul kellett vennünk, mert erre a dologra egyikünknek sem volt semmiféle ráhatása. Igaz, én

kicsivel később azért végrehajtottam egy jelentős pályakorrekciót, mert 1974-ben Bécsben telepedtem le, méghozzá teljesen hivatalosan, nem pedig – hogy az akkor divatos szóhasználatl éljek – disszidáltam.

És hát, az sem mellékes, hogy – mint az imént már utaltam rá – Rémai Lászlóban a nézők egy olyan virtigli pesti vagányt ismerhettek meg, aki kezdetben igencsak idegenkedik az egyenruhától, ám aki a legnehezebb helyzetekből is jól jön ki, köszönhetően a találékonyságának és más jó tulajdonságainak. Akárcsak valamely modern népmesei hős...

Pontosan erről van szó, hiszen itt is egy sémáról van szó, akárcsak a már többször is meghivatkozott A Tenkes kapitánya esetében. Csak míg ott egy csavaros eszű, nagyszerűen lovagló, vívó és lövő kuruc volt a főhős, aki az orránál fogva vezette az esetlen és bugyuta labancokat, addig a Princ, a katonában egy hányaveti, nemtörődöm fiatalemberből lesz a néphadsereg – közelebből a szocializmus – nevelő erejének betudhatóan egy kiváló, a felettesei és a társai megbecsülését is kiérdemlő katona. Nos, azt talán mondanom sem szükséges, hogy amaz is, emez is milyen végletesen leegyszerűsített, iszonyúan sematikus ábrázolás, ami ugyanakkor nem zárja ki – s ezt az élet be is bizonyította –, hogy a közönség megszeresse a figurát.

Bár említette, hogy szinte éjjel-nappal dolgoztak, azért bizonyára arra is maradt egy kevéske ideje, hogy szétnézzen a városban. Visszaemlékszik még, hogy milyen benyomást tett önre a '60-as évek második felének Egerje? És persze, az is érdekel, hogy azóta járt-e már erre felé...

Nem is annyira régen voltam ott fellépni, s ugyanaz a vélemény erősödött meg bennem, mint ami annak idején, a Princ forgatásakor kialakult, amikor is a megfeszített munka mellett azért volt módom bebarangolni és megismerni a legnevezetesebb helyeket. Szóval egyáltalán nem az ilyenkor kötelező udvariaság mondatja velem, hogy Eger egy kifejezetten egyéges, kompakt, szerethető kisváros. Én mindenestre rendkívüli módon kedvelem, éppen ezért bármikor nagyon szívesen megyek oda.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT



„JÓ LENNE A VILÁG 50 LEGJOBB SAKKOZÓJA KÖZÉ KERÜLNI”

TANULMÁNYOKRÓL, CÉLOKRÓL, VILÁGRANGLISTÁRÓL
A PRIMA-DÍJAS GLEDURA BENJÁMINNAL

Úgy gondolom, Egerben senkinek sem kell különösebben bemutatni Gledura Benjámint, ugyanis a 22 esztendő sakkozó életútjának legfontosabb állomásairól rendre beszámolt a helyi sajtó. Így – többek között – arról, amikor 2010-ben a Bloomberg News a világ 50 legtehetségesebb gyereke közé sorolta, vagy amikor 2016-ban egy gibraltári versenyen sikerült legyőznie a többszörös világbajnokot, az indiai Visuvanátan Ánandot. Na, és persze, arról is olvashattunk, amikor – még ugyanabban az évben, nem sokkal a 17. születésnapja után – a Nemzetközi Sakkszövetség hivatalosan nemzetközi nagymesterré nyilvánította. Ennyit a régmúltról, hiszen a 2019 óta az Egyesült Államokban, közelebről a St. Louis-i Webster Egyetemen ösztöndíjjal tanuló fiatalemberrel nemrégiben is történtek érdeklődésre számot tartó dolgok: túl azon, hogy a FIDE december lelegején kiadott ranglistáján megint a világ 100 legjobb sakkozója között szerepel, ő lett megynék egyik legújabb Prima-díjasa. Beszélgetésünk során egyebek mellett ezekről is kérdeztük őt.



Kíváncsi vagyok, miként fogadta, hogy a 2021-es esztendő egyik Heves megyei Prima-díjasa lett. És az is érdekel, általában miként viszonyul az effajta visszajelzésekhez: fontosaknak tartja őket?

Már csak azért is nagyon örülök annak, hogy érdemesnek tartottak a Prima-díjra – mondja Gledura Benjámint –, mert minden embernek rendkívül jól esik, ha elismerik az eredményét, és természetesen azt a kemény munkát, ami mögötte van. Mindenképpen bízom benne, hogy a későbbiekben is sikeres lehetek Magyarországot, közelebről pedig szűkebb hazámat, Heves megyét képviselve. Úgy vélem, mindenkor jó emlékezni arra, hogy honnan is indult az ember.

2019-től ösztöndíjjal az USA-beli St. Luisban tanul. Hogy érzi magát az Egyesült Államokban, illetve az egyetemen, s rendszerint miként telik egy-egy napja?

Immár több mint két esztendeje a Webster Egyetem hallgatója vagyok. Forgatókönyvírás a szakom, ami – többek között – azt is jelenti, hogy rengeteget tanulok a legkülönbözőbb filmekről, sorozatokról, s minden másról, ami ezzel a mesterséggel jár. És hogy miként alakulnak a napjaim? Az idekerülésem óta kialakítottam egy napi rutint, amelybe a tanuláson és a sakkozáson kívül belefér az úszás, továbbá a szórakozás is.

Ha már a forgatókönyvírást szóba hozta... Hogy érzi, e téren mennyit sikerült fejlődnie a tanárainak köszönhetően?

Úgy gondolom, a tanulmányaim kezdete óta meglehetősen nagyot sikerült előrelépnem. Hogy mást ne mondjak, most már tudom, miként is kell filmet elemezni, aztán, hogy milyen azok struktúrája

– vagyis, hogy milyen elemekből épül fel egy-egy alkotás –, és természetesen azt is, hogy mi vonzza be a nézőket a moziba. De az említettek mellett még ezer és ezer hasznos ismeret oktatnak nekünk, amelyeket magam annál is szívesebben veszek, mivel a filmek és a sorozatok világa nemcsak most, de régebben is a mindennapjaim igen fontos részét jelentették.

A Nemzetközi Sakkszövetség, azaz a FIDE december 1-jén kiadott ranglistája szerint 2019 után újra ott van a világ száz legjobb sakkozója között: egészen

pontosan a 95. helyen állt. Fontosnak érzi, hogy ismételten top 100-as, avagy inkább más dolgokon méri le, éppen hol is tart?

Nyilvánvalóan rendkívül jó érzés visszerülni a világ legjobb száz versenyzője közé, bár mindennek önmagában véve túlságosan nagy jelentősége nincs. Meg aztán, ma már sokkal inkább a következő célt nézem, ami a top 50-be kerülés. Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy mindez egyáltalán nem lesz könnyű, ugyanakkor nem is tartom lehetetlenné.

Mit gondol, az a tény, hogy már több

mint két éve nem Magyarországon él, továbbá, hogy idősebb is lett, változtatott-e a játékán? Gondolok például arra, hogy egy-egy játszma során a korábinál több kockázatot vállal-e, avagy éppen ellenkezőleg...

Az itteni élettel kapcsolatban azt mondhatom, hogy nagyon jól érzem magam Amerikában, úgy vélem, sikerült beilleszkednem. Annak, hogy itt tanulok, egyetlen komoly hátránya van, mégpedig az, hogy a szüleimet és a nővéreimet csak ritkábban láthatom. Ami meg a sakkot illeti, az a véleményem, hogy az idő múlása változtatott azon, hogy miként viszonyulok a sakkhhoz. Az évek során nagyon sokat komolyodtam, ami a különböző versenyeken, illetve egyes játszmákon is megmutatkozik. Úgy érzem, mostanában – ez elsősorban az elmúlt évre vonatkozik – valamelyest több kockázatot vállaltam, mint annak előtte, ami meggyőződésem szerint pozitívumként értékelhető.

Melyek azok a legfontosabb célok, amiket az elkövetkező 2-3 évben akar elérni?

Mint korábban már mondtam, jó lenne a világ 50 legjobb sakkozója közé kerülni. Emellett szeretnék a lehető legjobban felkészülni a 2024-es budapesti sakkolimpiára, és ott minél eredményesebb lenni, mivel nincs is annál jobb érzés, mint amikor az ember hazai környezetben, hazai közönség előtt képes jó teljesítményt nyújtani.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT



„NEM SIKERÜLT BELEFÁSULNOM A TANÍTÁSBA”

BATÁRI ANTAL



Ne telefonon beszéljünk, mondta, az nem olyan, menjek el hozzájuk. Szintén pedagógus felesége finom házi süteménnyel, teával kínál, de elfogadok egy pohár bort is, hátha csöbben a kezdeti zavarom. Felidézem magamban ugyanis első közös emlékünket: egyetemista-ként, úgy 25 évvel ezelőtt nála hospitáltam. Már akkor tisztelettel és csodálattal néztem, hogyan tanítja a magyart, hogyan fordul a tanítványaihoz, és most, ennyi idő múltán megtiszteltetés és jóleső érzés, hogy vele készíthetek interjút.

Mi motivált arra, hogy ezt a hivatást válaszd?

Egy nyírségi faluban születtem, Gégényben, és már kisgyerekkorom óta tanár szerettem volna lenni. Kisvárdára jártam gimnáziumba matek-fizika tagozatra, amiért hálás vagyok, mert az itt megszerzett logikának nagyon sok hasznát vettem a magyartanításban vagy a nyelvoktatásban. A családban nem volt pedagógus, első generációs értelmiségi vagyok. Debrecenben tanultam tovább, a Kossuth Lajos Tudományegyetem magyar-országi szakán, ott ismertem meg a feleségemet is, ennek épp tavaly volt 45 éve. Egerbe egy kirándulás alkalmával szerettem bele: Síkfőkútra jöttünk az egyetemi évfolyamtársaimmal, és nagyon megtetszett a város, de nem igazán bíztattak álláslehetőséggel. Szerencsére mégis el tudtam helyezkedni. Először nevelőtanárként dolgoztam a Katonai Kollégiumban, majd két év után, 1981-ben mentem át a Dobóba, ahol 2015-ig folyamatosan osztályfőnök is voltam.

Milyen pedagógiai célokkal indultál el a pályán több mint negyven évvel ezelőtt?

Egyetlen céloom volt: hogy taníthassak. Hogy a gyerekek között lehessenek. Osztályfőnökként fontosnak tartottam, hogy minden reggel ránézzek a „gyerekeimre”. Amikor végeztem az egyetemen, azt hittem, már mindent tudok... De valójában saját káromon tanultam meg az évek alatt azt, hogyan tanítsak, hogyan bánjak a gyerekekkel. Egy volt kollégámtól, Bérczes Laci bácsitól, az osztályfőnöki munkaközösség vezetőjétől kaptam egy mondatot: „Öcsém, ahogy bemész az első órára, ott eldől minden”. És ez így is volt.

Szigorú voltál?

Igen. Konzervatívabb típusú ember vagyok, és igen, szigorú voltam, főképp egy új osztállyal megkezdett munka elején, de a szigorúságomból később tudtam is engedni. Ötöst is nehezebben adtam, azért meg kellett dolgozni.

Az első és az utolsó osztályod között hogyan változtak a gyerekek? Mennyire kellett másképp fegyelmezni?



Olyan nagy különbséget nem érzek... A gyerek az mindig gyerek, feszegeti a határokat, de tudnia kell, meddig mehet el. Sajnos sok pedagógiai eszközt kivettek a kezünk közül, de állítólag elég volt a nézésem, nem nagyon volt szükség más eszközre... Azt mondták a gyerekek, ahogy rájuk néztem, már tudták, hogy baj van (nevet). Engem sosem hallottak kiabálni. És figyeltem arra, hogy ne az osztály előtt rójam meg azt, aki hibázott, hanem csak négy szemközt.

Valld be őszintén: szerettél dolgozót javítani?

Nem. Ez az egy dolog az, amit nem bántam, hogy véget ért a nyugdíjazással. De annak is örülök, hogy az online oktatásban már nem kellett részt vennem.

Fontos volt neked, hogy tanórákon kívül is együtt lehess a diákokkal?

Nagyon... Minden osztályomat elvittem kirándulni, volt két olyan nyolc évfolyamos osztályom, akikkel egész Magyarországot bejártuk. Nagyon kedves élményeim közé tartozik például az, amikor Szatmárcsukén, Kölcsey sírjánál elénekelték a Himnuszt, vagy Kápolnásnyéken, Vörösmarty szülőházánál a Szózatot önmaguktól, mindenféle ráhatás nélkül. De nagyon sokat jártam

Az egri Dobó István Gimnázium legendás magyartanára – gyakran illetik ezzel a jelzős szerkezettel Batári Antal pedagógust, aki több szakmai díj, elismerés után tavaly novemberben megkapta a Heves Megyei Prima Díjat. A ma már nyugdíjas oktató aktív pályájának utolsó pillanatáig élvezte a tanítást, mint mondta: soha nem fáradt bele, és ha ma kezdené, újra tanárnak jelentkezne. Több ezer Batári-tanítványnak adta át az irodalom iránti szeretetet, az igényes nyelvhasználat iránti igényt, kiváló eredményeket ért el tanítványaival a különböző tanulmányi versenyeken. Mindezt legendás odaadással és szeretettel.

a gyerekekkel például budapesti színházakba, fontosnak éreztem, hogy egy művet másképp is megismerjenek. Két nyolc, egy hat, valamint négy - pontosabban három és fél - négy évfolyamos osztálynak voltam az osztályfőnöke. Nagyon sokat foglalkoztam a gyerekekkel, soha nem fárasztott a programok szervezése, az, hogy valamilyen módon együtt legyünk. Nem sikerült belefásulnom a tanításba, de az is igaz, hogy nagyon jó képességű gyerekeket oktathattam. Élveztem a munkahelyi közösséget is, a tantestületet is elvittem kirándulni, de minden évben szerveztünk például valamilyen főzős programot, ahol én főztem, vagy összehoztunk különböző batus bulikat kollégákkal, diákokkal, szülőkkel.

Neked tényleg a Dobó volt a második otthonod.

Igen, az, és most is örömmel járok be, nagyon jó maradt a viszonyom a kollégákkal, és szívesen adok tanácsot a fiatalabbaknak, ha kérnek. Hívnak is, de magamtól is benézek.

Hogyan tudtad a gyerekekkel megszerettetni a nyelvtant?

Az a fontos, hogy rájöjjenek: a nyelvtannak van értelme. Én mindig úgy kezdtem a nyelvtanórákat az első-sőkkel, hogy egy hónapig keményen

gyakoroltuk a helyesírást. Ezután arra törekedtem, hogy megismertessem velük a nyelvtan logikáját, azt értsék meg, hisz onnantól kezdve könnyebben tudják majd tanulni is. Ráadásul a nyelvtannak nagy hasznát veszik nemcsak az irodalom tanulásakor, de az élet különböző területein is.

Elolvastattad a kötelezőket?

Mindig. Tudták, hogy ha lebuknak, ha kiderül, hogy nem olvasták el, akkor egyest kapnak. Hírhedt volt az olvasónapló, amit vezettem a gyerekekkel. (mosolyog) Sosem a tartalmát kértem a kötelezőnek, hanem arra voltam kíváncsi, milyen a könyvhöz, a szereplőkhöz való viszonyuk... Az élményüket szerettem volna olvasni. Van olyan tanítványom, aki még most, felnőttként is kér tőlem olvasnivaló listát. De akadt olyan osztályom - az 1985-89 között végzett évfolyam -, akikkel szinte vért izzadtam... Mindent elolvastak. Ha azt mondtam, Dosztojevszkijt vesszük, akkor az író összes könyvét elolvasták, amiről beszéltünk.

Kell a klasszikus irodalom a mai gyerekeknek?

Persze... A koruknak megfelelő ifjúsági regények megszerettetik velük az olvasást, mint például a Harry Potter, de a klasszikus irodalom ismeretére szükség van. És nagyon rossz irány, ha a rövidített, különösképpen, ha az átírt változatokat olvassák. Ezek nem adják vissza a könyvek hangulatát, nem adják vissza Jókait vagy Mikszáthot.



Számtalan tanulmányi versenyre vitted a diákokat, pedig ez neked is nagyon sok pluszmunkát adott.

Igen, ez rengeteg munka volt részemről is, a gyerekek részéről is, de nagyon fontosnak tartottam, hogy megmérettessék magukat. Az első fontos lépés az volt, hogy kiválasszam a tehetséget, és ő akarjon részt venni a versenyen. Sok múlik ugyanis az akaraton. Utána én csak utat mutattam a számára, de neki kellett felkészülnie. Nemrég volt egy érdekes élményem: Kisújszálláson szervezik meg már 20 éve az általános iskolások számára az országos Kazinczy-versenyt, és az a megtiszteltetés ért, hogy megkaptam a jubileum alkalmából alapított Kazinczy-emlékérmét. Megjelentettek egy kiadványt, melyben azoknak a diákoknak a neve olvasható, akik az országos döntőben részt vettek, nyertek. Kiderült, hogy a Dunától keletre nekem van a legtöbb eredményes tanítványom.

Nagyon sok díjjal ismerték el ezt a lelkiismeretes szakmai munkát,

többek között a Magyar Ezüst Érdemkereszttel, Németh László-, Implom József-, Kazinczy-díjjal, Eger Kiváló Pedagógusa kitüntetéssel, vagy a Magyar Nyelvtudományi Társaság által adományozott Gyémánt Oklevéllel. Hogyan érintett a Heves Megyei Prima Díj?

Nagyon nagy meglepetés volt, nem számítottam rá, hiszen már három éve nyugdíjas vagyok... Azt sem tudom, ki terjesztett fel, de köszönet érte, igazán jólesett. Számomra viszont mindennél többet jelent az, ha a volt tanítványaim meghívják az érettségi találkozójukra, vagy az, hogy megszerettettek velük az irodalmat, az olvasást, a nyelvtant, és az is, ha sikeresek lettek, és szeretettel gondolnak vissza rám.

Hogyan telik ma egy napod?

Körülbelül húsz éve már annak, hogy minden hétköznap hat órától az uszodában vagyok. Egy összeszokott csapattal találkozom reggelente, úszunk, szaunázunk. Mikor hazaérek, megreggelizek, utána bevásárolok, még online órákat is tartok, főleg az unokáimnak. És nagyon sokat olvasok, dolgozgatok az udvaron, amikor csak lehet. Gyakran járok kulturális programokra, könyvárba, zsűrizek különböző szakmai versenyeken. Emellett fertálymester is vagyok, ez is jár elfoglaltsággal, programokkal. Igyekszem minél többet együtt lenni a családommal, két lányunk és három gyönyörű unokánk van. Büszke apuka, és még büszkébb nagypapa vagyok. Boldog, elégedett embernek érzem magam, és boldoggá tesz az is, hogy tanárként dolgozhattam.



SZERZŐ: VASS JUDIT
FOTÓ: VOZÁRY RÓBERT

HIRDETÉS



HIRDESSZEN NÁLUNK!

*Forduljon hozzánk bizalommal,
kérjen időpontot személyes konzultációra.*

Média Eger Nonprofit Közhasznú Kft.

3300 Eger, Törvényház u. 15.
(+36 36) 419 999

tveger@tveger.hu
www.tveger.hu

mediaeger@mediaeger.hu
info@mediaeger.hu

www.mediaeger.hu
www.egri-magazin.hu

PÁL KATALIN
marketing munkatárs

pal.katalin@mediaeger.hu
+36 30 238 9383

KÜLÖNLEGES SZOMSZÉDAINK, A NAGYRAGADOZÓK

BESZÉLGETÉS BAKÓ BOTONDDAL, A BNPI
GERINCES-ZOOLÓGIAI SZAKREFERENSÉVEL

Noha annak az esélye, hogy valaki egy, a természetben tett kirándulása során medvével vagy éppen farkasokkal fut össze, az elenyészőnél is elenyészőbb, az efféle találkozásokról szóló sajtóbeszámolók javarészt mégis azzal foglalkoznak, mit kell tennünk, ha valamely, Magyarországon is élő – vagy épp itt csak megforduló – nagyragadozó kerülne az utunkba. Pedig ezen kívül is vannak izgalmas kérdések bőven: így például, hogy vajon idehaza is megtelepedhetnek és szaporodhatnak-e az egyelőre csupán „vendégeskedő” barnamedvék, vagy, hogy a farkas falkák állandósult jelenléte milyen haszonnal jár az úgynevezett zsákmányállatok szempontjából. Többek között ezekről beszélgettünk a téma egyik jó ismerőjével, Bakó Botonddal, a Bükki Nemzeti Park Igazgatóság gerinces-zoológiai szakreferensével.

Arra kérem, mindenekelőtt meséljen már az azon fajokkal kapcsolatos legfontosabb tudnivalókról, amelyeket idehaza nagyragadozókként szoktunk emlegetni...

Nos, a kárpát-medencei faunából – kezdje Bakó Botond – klasszikusan a medvét, a farkast és a hiúz szokták nagyragadozónak nevezni, jóllehet ez egy emberek általi besorolás, vagyis nem a természet rendjéből fakad. Vannak azután olyan fajok, amelyek sem ide, sem oda nem tartoznak: ilyen a sakál vagy a vadmacska, amelyek ugyan nincsenek az említett táborban, noha ragadozók. Az tudott, hogy a ragadozókat első sorban a viselkedésük, a táplálékuk és a fogazatuk alapján különböztetjük meg, noha a farkas és a hiúz állati eredetű táplálékkal él, míg a medve által elfogyasztott élelem 60-70 százalékát a növényi eredetű dolgok, főként a különféle gyümölcsök, bogyók teszik ki. Ami a hiúz illeti, az elvileg soha nem tűnt el az erdeinkből, igaz, a vadászat miatt brutálisan csökkent a számuk. Nem véletlenül, hiszen egy úgynevezett nemes vadról van szó, amit annak idején nemcsak a bundája miatt próbáltak terítékre hozni, de azért is, mert az elejtése egyfajta vadászati bravúrnak számított. A lényeg, hogy a hiúz jelen volt és van a hazai faunában, kivált az Északi-középhegységben, azon belül is a Börzsönyben, a Mátrában, a Bükkben, az Aggteleki-karszton, illetve a Zempléni-hegységben. Pontos egyszámot igen nehéz mondani, ám tény, hogy egy territoriális, vagyis a territóriumát tartó állatról van szó, amely nem igazán él társas életet, kivéve a szaporodási időszakban. Kifejezetten rejtőzködő életmódot él, az emberre lényegében veszélytelen.

És mi a helyzet a farkasokkal és a medvékkel, amelyek – már csak a gyermekkorunkban róluk halott ezernyi mese miatt is – sokkal inkább izgatják mindenki fantáziáját?

Szakértők egy csoportja úgy gondolja, hogy a farkasok szintén nem tűntek el itthonról, lévén mindig akadt egy-egy nyom, mindig volt egy-egy elejtés, amelyek a hazai jelenléte bizonyították, de az tény, hogy a magyarországi szaporodásukra több évtizeden át nem volt példa. Az ismételt megjelenésükre, illetve arra, hogy már nálunk is szaporodnak, az 1980-as évek közepétől van bizonyíték. Nemcsak a nyomaik bukkantak fel, de látták is őket az Aggteleki-karszt környékén. Ez akkoriban is csak egyetlen családot jelentett, amely aztán a szopornyica nevű betegség miatt – ami minden valószínűség szerint kutyáktól terjedt át rájuk – kipusztult. Később, a 2010-es évek közepén, megint megtelepedett itt egy család, sőt, szaporodik is.

Ha már itt tartunk... Bizonyára rendkívül gyakran felteszik Önnek a kérdést, hogy mennyi farkas él a Bükkben, és hogy növekszik-e majd a számuk...

Igen, és én erre mindig azt felelem, hogy nem, nem nő majd a számuk, mivel az egész Bükk hegység szőröstül-bőröstül egyetlen farkas család territórium, amely más családokat nem is enged be a saját területére. S hogy hányan vannak? Ez a mindenkori éves szaporulattól, továbbá az előző esztendőről ott maradt példányok számától függ. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy – mint említettem – egy családról van szó, akárcsak a Bükkel határos részeken, így a Tarna vidékén is, amelyet szintén egy falka ural, s ugyanez a helyzet a



Mátrában is. Annyit érdemes tudni az életükről, hogy az előző, valamint az azt megelőző évi szaporulat ideig-óráig a családdal marad, ám később elmennek, olyan újabb falkákat keresni, ahol befogadják őket.

A medvék esete hasonlatos a farkasokéhoz?

Annyiban, hogy őket is kizárólag akkor tekinthetjük a hazai állatvilág tagjainak, ha itt szaporodnak, ám ez utóbbira vonatkozóan egyetlen adat, bizonyíték sincs. A barnamedvék elsősorban Szlovákiából érkeznek hozzánk különböző időszakokban, aztán több-kevesebb időt itt töltenek – napokat, heteket, olykor hónapokat –, majd visszatérnek a lakóhelyükre, ahol a vackukat kialakították. Természetesen olyasmi előfordul, hogy egy-egy anyamedve a bocsával átvándorol Magyarországra, de – ismétlem – itteni szaporodásról nem tudunk, aminek a legfőbb oka, hogy nem rendelkezünk olyan méretű erdős területekkel, mint északi szomszédunk.

És arról vannak ismereteink, hogy a farkasok mely okból telepedtek meg ismét, vagy hogy a medvék miért bukkannak fel sűrűbben, mint annak előtte?

Ennek véleményem szerint nem az élelemkeresés a legfőbb mozgatórugója, hanem az a természeti katasztrófa, amely 2004. november 19-én történt, amikor is egy hatalmas szélvihar letarolta a Magas-Tátrát, alapvetően változtatva meg azt a helyet, ahol sok-sok nagyragadozó élt. Ezután két, hasonló jellegű vihar pusztított az Alacsony-Tátrában is. Ezért például a farkasok kénytelenek voltak újabb élő-és szaporodóhelyet keresni, amire főként déli irányban volt lehetőség. E vándorlás során aztán olyan, fiatalabb példányok kerültek Magyarország területére, amelyek később itt alapítottak családot.

Azt tapasztalom, hogy akár a farkasok megtelepedéséről, akár a medvék időszakos megjelenéséről van szó, a szakemberek örülnek ezeknek a fejleményeknek. Úgy hiszem, nem csupán azért, mert még sokszínűbb lesz a hazai állatvilág, de azért is, mert például a farkasok szabályozzák is az úgynevezett zsákmányállatok mennyiségét és minőségét...

Ami a patások számát illeti, nem hiszem, hogy ezt érdemben befolyásolhatja a farkasok jelenléte, hiszen

olyan sok őz és szarvas van itthon, hogy elhanyagolható az a mennyiség, amelyet egy-egy farka elejt. Az viszont igaz, hogy a természetvédők rendkívül hasznosnak tartják e nagyragadozók ismételt megjelenését-letelepedését, és nemcsak azért, mert ez a biodiverzitást növeli, hanem azért is, mivel jótékony hatást gyakorolnak az erdei életközösségekre, így többek közt a növényzet megújulására is.

Javítson ki, ha tévedek, de talán a zsákmányállatok génállományának is jót tesz, ha van ellenségük, hiszen az éberség, a menekülés, stb. azt követeli meg, hogy minél edzettebbek, jobb tulajdonságokkal bíró egyedek szülessenek...

Ez így igaz, de van más, lényeges szempont is. Nincs, aki a farkasoknál jobban lenne képes kiszűrni, pontosabban kiszagolni egy-egy szarvas- vagy őzcsapat beteg tagjait, közöttük azokat a példányokat is, amelyekben a legjobb szemű vadász sem vesz észre semmit, mert az őket győtrő bajok külsődleges jegyekben nem igazán nyilvánulnak meg. Ezen állatok kiemelése megint csak nagyon-nagyon fontos az egészséges állomány szempontjából.

Mivel Eger igencsak közel esik a Bükkhöz, felmerül a kérdés, hogy a nagyragadozók feltűnhetnek-e a város közvetlen közelében?

Kijelenthető, hogy a farkasok egészen biztosan nem mennek be a településre. Ám, ha már ennél a témánál tartunk, rendkívül lényeges elmondani, hogy a Bükki Nemzeti Park Igazgatósága valamennyi olyan történetet rövid időn belül, a helyszínen kivizsgál, amelyeknél felmerült a gyanú, hogy farkasok állattartó gazdák jószágaira támadtak. Ezek alapján állíthatom, hogy tíz ilyen bejelentésből mindössze egy bizonyul valósnak. A többiért – legalábbis a nyomok, illetve az ilyenkor mindig elvégzett genetikai vizsgálatok ezt mutatják – általában kutyák a felelősek. Mint korábban mondtam, a medvék jelenléte szezonális: a tapasztalatok szerint nyár végén, ősz elején jönnek, elsősorban élelmiszert keresnek, így előszeretettel bukkannak föl például szőlőültetvények környékén.

A történelmi Magyarország bővelkedett medvékben és farkasokban, s bár mindenkor előszeretettel vadásztak rájuk – ami végül is az eltűnésükhöz vezetett –, tény, hogy az akkori emberek megtanultak ezekkel a nagyragadozókkal együtt élni, a jelentette egyebek mellett az ellenük való védekezést is. Lehet, hogy erre ismét szükség lesz?

Bizonyos szempontból igen. Épp ezt a célt szolgálja az a rendszer is, amelyet az országban elsőként a Bükki Nemzeti Park Igazgatósága vezetett be másfél évtizeddel ezelőtt. A dolog lényege, hogy azok az állattartók, akik a farkasok mozgásterületének közelében gazdálkodnak, segítséget kérhetnek a nemzeti parktól, amelyet minden esetben megadunk. És itt nem pusztán arról az ötsoros, napelemes villanypásztorról van szó, amely önmagában is számottevő értéket képvisel, hanem azokról a kuvasz fajtájú, jól betanított őrző kutyákról is, amelyekhez úgyszintén ingyen juthatnak hozzá. Mindez azért is kiemelkedően fontos, mert a gazdák láthatják és tapasztalhatják, hogy a természetvédelem nem kizárólag korlátoz, hanem hatékony támogatást is nyújt, ami a jövőbeli eredményes együttműködés szempontjából kiemelt jelentőségű.

SZERZŐ: STANGA ISTVÁN
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT



HIRDETÉS



**IRODÁNK ÚJRANYITOTT!
PÉNZÜGYI PANASZA VAN?
ÜGY ÉRZI MAGÁRA MARADT AZ ÜGYEI
INTÉZÉSÉBEN?**

**INGYENES ÉS FÜGGETLEN TANÁCSADÁSÉRT
FORDULJON SZAKÉRTÓNKHOZ!**

Miben tudunk segíteni?

- Panaszlevél és méltányossági kérelem megfogalmazásában.
- A Pénzügyi Békéltető Testület
- és a Magyar Nemzeti Bank eljárásainak a megindításában.
- A pénzügyi ismeretek bővítésében.

Eger www.mnb.hu/penzugyinnovator

3300 Eger, Hadnagy utca 6. II. emelet 34. H: 09:00 - 15:00, Sz: 09:00 - 15:00, P: 09:00 - 15:00
+36 70 607 2191 eger@penzugyitanacsadoiroda.hu



„A TEÁZÁS A JELEN MEGÉLÉSÉT IS ELŐSEGÍTI”

FOLYÉKONY SEGÍTSÉG A NYUGODALMAS PERCEKÉRT,
AVAGY FRISSÍTŐ A BELVÁROS STRESSZMENTES „OÁZISÁBAN”

A mindennapi rohanásban néha jó egy kicsit megállni, de még jobb leülni. A pozitív értelemben vett befelé fordulásban segítségünkre lehet egy kellemes, csendes helyszín, ahol csak úgy megiszik valamit az ember. Egy hideg, szürke délutánon pedig mi sem hathat frissítőbben, mint egy csésze forró tea, amelyhez a spirituális hangulat úgymond csomagban jár, amennyiben italunkat városunk nemrég nyílt teaházában fogyasztjuk. Egy fiatal pár, Szemőke Léda és Pádár Soma tavaly nyáron indította vállalkozását Eger szívében, a Céh mesterek udvarában, ahol egy színes és barátságos helyszínen különleges pillanatokot élhetünk át. A beszélgetésünk alatt pedig végig körülöttünk sürgölgött Zora, a tulajdonosok barátságos kutyusa, így az állatkedvelők is otthon érezhetik magukat.

Mikor fogalmazódott meg bennetek az ötlet, hogy teaházat indítotok Egerben, ráadásul gyakorlatilag a pandémia alatt?

SOMA: Gyöngyösi lévén, először ott találkoztam teaházzal, amelyet az egyik családi barátunk üzemeltetett. Olyan bensőséges hangulatot tudtak teremteni, annyira kellemes atmoszférát, hogy már akkor megfordult a fejemben, hogy én is szeretnék egy hasonlót. Az egyetem alatt aztán egyre inkább dolgozott bennem a gondolat, hogy milyen jó lenne egy nyugodt közösséget létrehozni, és szerettem volna egy olyan helyet kialakítani, ahol az emberek minőségi időt tölthetnek egymással. Majd a járvány alatt egy pályázat segítségével sikerült megvalósítanunk az álmunk. Az ennek helyszínéül szolgáló üzlethelyiségre pedig egy éves szervezés után találtunk. Ami szerintem különlegessé teszi, hogy egy olyan izolált, intim terület, amely mégis a pezsgésben helyezkedik el, hiszen tőlünk pár percre húzódik a sétálóútca.

SZEMŐ: A felújítás közben, - a korlátozások miatt, - nem tudtuk, hogy mikor nyithatunk, hogy mire lehet számítani, ennek ellenére reményekkel tele és kitartóan dolgoztunk, hogy közelebb kerülhessünk a céljainkhoz.

Hogyan alakítottátok át az üzletet, mennyiben tükrözi a dizájn az ízlés-világokat?

SOMA: Ami érdekessége a helynek, hogy minél inkább próbáltuk saját kezűleg formálni. Például a pultot én falaztam, Szemő készítette a makramé-, illetve papírlámpákat, az asztalt a testvéremék hegesztették, majd én helyeztem bele a lapot, amit lefestettem. A logót, - amely szerintem a hely lelkét jelenti, - valamint a pultunk tetejét pedig az a férfi készítette, aki a gyöngyösi teaházat működtette, és gyakorlatilag az ihletet nyújtotta számunkra.



A Spiritea elnevezés mennyire utal az állatok képviselt spiritualitásra, egyáltalán ez hogyan nyilvánul meg a környezetetekben?

SOMA: Amikor Pesten tanultam, megismerkedtem a hinduizmussal, a buddhizmussal, illetve az ősmagyar vallással, de nem tudnék kiemelni egy olyan utat, amire azt mondanám, hogy mostantól csak és kizárólag azt követem. Ehelyett inkább próbáltam megtalálni és építeni a saját hitemet, hogy miként lehetek jobb ember... Az egyik előképem a teaháznál a Pesten található Magnet Ház, amely egy közösségi spirituális központként működik, és én is valami ehhez hasonló szeretnék elérni.

SZEMŐ: A név is jelzi, hogy támogatjuk a belső fejlődést, és olyan programokat szervezünk, amelyek egy kicsit az önismeret felé vezetnek a hozzánk betérő vendégeket. A teázás a jelen megélését is elősegíti, hiszen amint kiönti az ember a forró italt ezekbe a gyönyörű bögrekbe,



rékbe, a vendégeink már a különleges formákon is elgondolkodnak, és talán elindulnak a mostra fókuszálás rögzös útján.

SOMA: Világi szórakozásból nagy a választék, bármikor el lehet menni mozizni, vagy kocsmázni, ezt a helyet viszont olyanak képeltük, amely túlmutat ezeken a dolgokon, mint ahogy a spirituális gondolkodás,

vagy bármilyen gyakorlatias vallás is felülemelkedik azon, hogy pénzt keresünk és élünk. Az, hogy jógázunk, vagy meditálunk mindig különleges célt szolgál.

Akkor lehet egyfajta énidőként is tekinteni a teázásra?

SOMA: Mindenképpen, hiszen egyfajta eszköz, egyrészt az egészségmegőrzéshez, a kikapcsolódáshoz, illetve segítség a jelenre való koncentrációban. Emellett pedig szeretnénk megteremteni Egerben a teázás kultúráját, hogy az emberek kívánják, hogy beüljenek egy csésze forró italra. Persze fontos, hogy közösségi térként is működjünk, ahol kikapcsolódhatnak az erre tévedők. Meditációkat, martraesteket, előadásokat is szervezünk, emellett tartottunk már zenés rendezvényt és filmvetítést.

És persze randieszköznek sem utolsó egy kellemes teázás, hiszen az ember az ismerkedés fázisában mindig keresi a különlegeset. Egy sörré, vagy borra is jó meghívni valakit, de egy tea, illetve vízpipa melletti meghitt beszélgetés egészen más hangulatot teremt, és kivételes élményt nyújt.

Mik a tapasztalatok, a vendégeitek nyitottak az újdonságokra? Nyomon lehet követni, mennyire elterjedt hazánkban a teázás kultúrája?

SZEMŐ: Engem kifejezetten érdekelnek, hogy kik vetődnek erre, szívesen megismerkedem azokkal, akiken látom, hogy kicsit nyitottabbak. Ez abból a szempontból is fontos, hogy felfedezzük az ízlésüket, hogy milyen teákat szeretik. Például az egyik vendégünk a különböző kéréseivel kitalált egy teakoktél. Mindazonáltal alapvetően kétféle csoportot lehet azonnal elkülöníteni. Az egyik, akik a gyümölcs-teákat részesítik előnyben, azokból is a legizgalmasabb elnevezésűeket, amelynek a pozitívuma, hogy

már ezek is tartalmaznak vitaminokat, ásványi anyagokat. Emellett fontos kiemelni, hogy érkeznek hozzánk kifejezetten céltudatos vendégek, akik tudják, hogy milyen típusú italt keresnek.

SOMA: Ők nem feltétlenül a legízesebbet, inkább a különlegesebb fajtákat keresik. A zöld, fehér, vagy sárga teának lehet, hogy furcsán hangzik, de igazi tea íze van, mintha gyógynövényt inna az ember. Például egy csalántea nem hétköznapi értelemben finom, inkább azt érzed rajta, hogy egy növénynek a levét iszod. Ezzel szemben egy gyümölcsstea sokkalta frissítőként, üdítőként hat, és élvezetet nyújt. A gyógyteáról pedig tudod, hogy biztosan jótékony a hatása. Egyébként minél hosszabb ideig fermentálják a teát, annál kevesebb antioxidánsot tartalmaz, ilyen szempontból a zöld, illetve a fehér tea a legegészségesebb.

Melyek a személyes kedvenceitek?

SZEMŐ: Nekem a rooibos teák, amelyek Dél-Afrikából származnak, és nagyon szép vöröses a színük. Kicsit édeskés az aromájuk, szintén nagyon sok antioxidánsot, illetve kalciumot, és vasat tartalmaznak, így számomra egyfajta „női teaként” hatnak. Mi ezeknek például a gyógynövényekkel kevert változatát is kínáljuk.



SOMA: Én a zöld teát választanám, méghozzá az ízesítettet, például a maharánt, ugyanis jobban szeretem, ha van benne egy kis csibészesség, egy kellemes utóíz.

Mekkora a kínálatotok, illetve melyik kategória mellett tennétek le a voksotokat, szálás vagy filteres legyen egy tea?

SZEMŐ: Filtereset nem is tartunk, bár biztos akadnak abból is minőségi változatok, de mi szeretjük látni, hogy mi kerül az italba. Sokan különben helytelenül használják a teafű kifejezést, hiszen egy cserjéről beszélünk, így igazából a leveléből készült italt fogyasztjuk. Mára mintegy negyvenféle teát kínálunk, de folyamatosan bővítjük a választékot. Nagy álmom például, hogy magam keverhessem a tealeveleket, és hogy kísérletezhsek vele, - ez még egy kiaknázatlan fejlődési terület.



MATCHA

AZ EGYIK LEGEGÉSZSÉGESEBB ZÖLDTEA

A japán zöldtea esetében az egész levelet porrá törlik, majd felöntik forró vízzel - ideális esetben kb. 85 fokos hőmérsékletűvel. Majd egy bambuszából készült seprű segítségével teljesen feloldják a port, ezáltal egy kicsit krémesebbé válik az ital. A különlegessége, hogy fogyasztásával nemcsak a kiázott vitaminokat, illetve ásványi anyagokat juttatjuk a szervezetünkbe, hanem magát a teát is, így az még inkább hasznosul. Emellett antioxidánsokban is gazdag. Számos elkészítési módja létezik, ezek mára Európában is elterjedtek. Tejjel például latteként kínálják, - hidegen és melegen egyaránt.

Az évek múltával hogyan változott a viszonyotok a teával kapcsolatban? Sokak számára a mai napig az óvodából jól ismert délutáni agyoncukrozott és -citromozott ital jut az eszébe...

SZEMŐ: Azt inkább egyfajta frissítőnek nevezném, bár én szeretem, Soma nagymamája például isteni üdítőt készít citrompótlóval.

SOMA: Ezt mi „mamiteának” hívjuk, és tudom, hogy most is pontosan ugyanolyan, mint amikor öt évesen kóstoltam. Számomra is rejtély, hogy csinálja, mert bár elmondta a receptet, mikor az elkészítésével próbálkoztam, nekem nem lett olyan. Ezt csak ő tudja.

A téli, hideg időszakra milyen teákat ajánlotok?

SZEMŐ: Azt a különleges keverékünket, amely vitaminokban is gazdag, és bár a forrázás miatt ezek egy része elveszik, de maradnak benne bizonyos ásványi anyagok, vas, folsav, emellett kellemes almás, fahájas és mandulás az ízvilága.

SOMA: Ebből egyébként forralt bort is készítünk, amelybe minőségi szálás tea kerül.

SZEMŐ: Emellett a teakoktéjlaink is igen népszerűek, ezeknek a receptjeit nagyrészt magam kísérleteztem ki. A különböző teaalapú italokhoz ilyenkor friss alapanyagokat használok, például mentát. Nagy népszerűségnek örvendett nyáron a mojito koktélnak, amelyet egyiptomi mentateából készítünk fehérrummal. A hűvösebb, téli időszakban pedig kellemes a whiskeys italunk, amely különleges ízvilágát a fekete chai tea és a kókusztej keveréke adja, - ez melegen is nagyon ízletes.

SOMA: Utóbbiban a férfiak kételkedni szoktak, és mindig kérdezik, hogy a whiskeyt biztos jó lesz kókusztejjel keverni, de eddig kivétel nélkül mindenki kért belőle másodjára is.

SZERZŐ: VERES PETRA
FOTÓK: VOZÁRY RÓBERT

TEAFOGYASZTÁS A VILÁG KÖRÜL

Milyen érdekességeket emelnétek ki a különböző szokások közül?

SZEMŐ: A matcha tea különlegessége például, hogy egy szertartás során fogyasztják, amelynek az előkészülete a teázáshoz felesleges dolgoktól való megszabadulás (kabát, cipő, esernyő), ezután kapnak egy tabit (japán tradicionális zokni), majd megtisztítják a kezüket, illetve szájukat. A ceremónia külön helyiségben zajlik, amely a tea készítését is magába foglalja.

SOMA: Számomra az is érdekességként hatott, mikor egy ismerősömnél jártam, és bepillantottam a szekrényébe, amelyet telepakolt hagymahéjjal, fűszerrel, erdei gyógynövényekkel és különféle füvekkel. Gyakorlatilag mindent gyógyteaként értelmezett, mondván a gyűjteménye tökéletes alapanyagként szolgál egy-egy kellemes lélekmelengető italnak. Engem például nagyon érdekelt, hogy milyen, ha beleteszünk egy hagymahéjat a teába. Ezzel kapcsolatban azt tapasztaltam, hogy gyönyörűen megszínezi a vizet, illetve biztos, hogy nagyon egészséges.

Melyek a legalapvetőbb különbségek az egyes országokból származó teák között?

SZEMŐ: Az indiaiaknál az erőteljesen fűszerezett fekete tea jellemző, amelyben helyet kap a csillagánizs, a fahéj, a szegfűszeg és a kardamom. Emellett fontos, hogy általában tejjel fogyasztják.

SOMA: Míg a zöldtea elsősorban Kína és Japán ismérve, az indiaiak a már említett fekete teát fogyasztják, és mivel brit gyarmat volt, így Angliában is ez utóbbi terjedt el. Az angolokról sokaknak az ötórás teázás jut az eszükbe, és ők is szintén tejet öntenek az italukhoz.

SZEMŐ: Esetleg citrommal és cukorral is ízesítik, de semmi esetre sem lehet a tejet a citrommal keverni.

RUSSIAN DOLL

„A TESTÜNK NEM KÉPES ÚGY HAZUDNI, MINT AZ ELMÉNK”

A Russian Doll egy időhurokba kerülő nő, Nadia történetét meséli el, aki újra és újra átéli a születésnapjának egy bizonyos részét, egészen addig, amíg halálos baleset nem éri. Ekkor minden kezdődik előlről, míg lassan rájön, hogy egy kis óvatossággal tovább élheti az adott időszakot. Később kiderül, hogy ketten ragadtak az időspirálba, csak hogy mire megbeszélhetnék, mi is történik velük igazából, mindig balesetet szenved az egyikük, ami automatikusan generálja a másik balesetét is. Így minden rossz lépésért mindkettejük a halálukkal lakolnak, szerencsére csupán pár másodpercre...

A SZÁMOS ELŐD ELLENÉRE IS HELYTÁLL

A jópofa időhurkos filmek, – mint a már klasszikusnak számító 1993-as Idétlen időkig (Bill Murray), vagy a 2020-as Palm Springs, – helyett a Russian Doll humora egyre sötétebb, a hangulata egyre nyomasztóbb, szinte ránehezkedik a nézőkre. A szereplők egy nagy kirakós darabkái egyensúlyoznak, miközben az alkotók csak kis adagokban csepegtetik a közönségnek az információkat. Mikor azt gondolnánk, néhol össze-összeérnek a szálak, kiderül, hogy valójában körbefutnak, sőt sűrűn átszövik a főhősök életét.



HIBÁS FORRÁSKÓD

Ami nagyon érdekes, hogy a nézőknek nincs semmiféle többlettudása, így csak arra hagyatkozhatnak, amit a szereplők tudni vélnek, azonban még ők is csak keresgélnek a válaszokat, a felszínkapargatásaik pedig ezáltal csupán újabb és újabb kérdéseket generálnak. A próbálkozásaik erősen emlékeztetnek a számítógépes játékoknál előforduló hibákra (bug), amelyek miatt a szereplők nem képesek „teljesíteni az adott pályát”, így kerülhet szembe a hősnő, a szoftverfejlesztőként dolgozó Nadia gyakorlatilag a végtelenített születésnapjával.

A KARMA, AMI ARCON VÁG

Bár közhelyesnek tűnhet, de hőseink tényleg próbálnak jobb emberek lenni (kisebb-nagyobb sikerrel), s



miközben a saját „démonaikkal” küzdenek, felszínre törnek a fájdalmas emlékek, emellett a gyerekkori traumákat is igyekeznek egyenesbe hozni. Ezek „kikalapácsolása” közben az önzőségük néhol rögvést kiüresedésbe csap át, amelynek egyre szembetűnőbbek a látható, fizikai jelei, az érdektelenségükből pedig egyenesen a széthullásba ugranak fejest, hogy végül a jól megérdemelt sötétségben lubickolhassanak.

A sorozatban a karma, nem csupán meglegyinti, sokkal inkább arcon csapja a szereplőket. A mindenholon leselkedő halál, és amilyen szerencsétlenül vesznek hőseink a nem evilági akadályokat, egy idő után szórakoztatóvá válik. Közben kiemelten fontos társadalmi témák merülnek fel, mint a kiszolgáltatottság, a hajléktalanság, méghozzá olyan hűsbővően fájdalmas módon, hogy még ha csak egy rövid ideig is, de valóban

arra sarkallja a két időkelepcébe került „jómadarat”, hogy próbáljanak túllépni önző kisember létükön, és nyújtsák ki segítő jobbukat az elesettek felé.

CARPE DIEM VAGY INKÁBB CHILL?

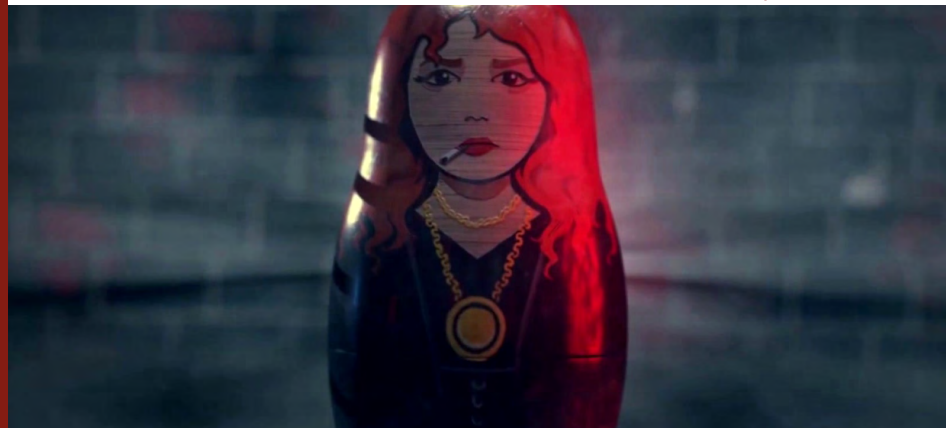
A főszereplő Nadia a próbatételei során igyekszik a megbékélés felé bukdácsolni, megérteni a korábbi motivációit, elfogadni a múltat, illetve túllépni annak hibáin. Egy idő után felszínre törnek olyan, addig - a hősnőnk számára - kevésbé ismert érzelmek, mint a ragaszkodás, a törődés, a szeretet, s lassacskán rádöbben, mi is igazán fontos az életben. Csak hogy a szabadságának elérése egyfajta nyomozással jár, hiszen az állandó körforgásból kizárólag a többlettudással törhet ki. Közben kiderül, hogy talán a kellemesnél egy kicsit mélyebben szükséges önmagába tekintenie ahhoz, hogy megtalálja a kiutat a saját léleklabirintusából.

AZ IDŐ RELATÍV

Az első évad nyolc, részenként mintegy félórás darabból áll, amelyek a feszesebb tempó miatt végig fenntartják az érdeklődést, egy pillanatra sem válik unalmassá a történet, bár a jelenetek – kisebb nagyobb változtatásokkal – gyakorlatilag újrahazszojtják és felülírják (illetve néhol már-már kigúnyolják) önmagukat. Azt viszont, hogy mennyire kapunk teljes képet, mindenki döntse el maga! A matrjoska még bőven kibontásra vár, mindazonáltal szerencsére nem kapott kaszát a sorozat, így készülhetünk a második évadra, amely segítségével talán eltűnnek a maradék fehér foltok is.

SZERZŐ: VERES PETRA
FOTÓK: INTERNET

RUSSIAN DOLL (VÉGTELEN MATRJOSKA)
AMERIKAI FILMSOROZAT, 2019



LEÁRAZÁS

**KELLEMES
MÍNUSZOK
AZ AGRIA PARK
ÜZLETEIBEN!**

agria park